VI. évfolyam, 36. szám

1950 szeptember 1

Ludas Matyi

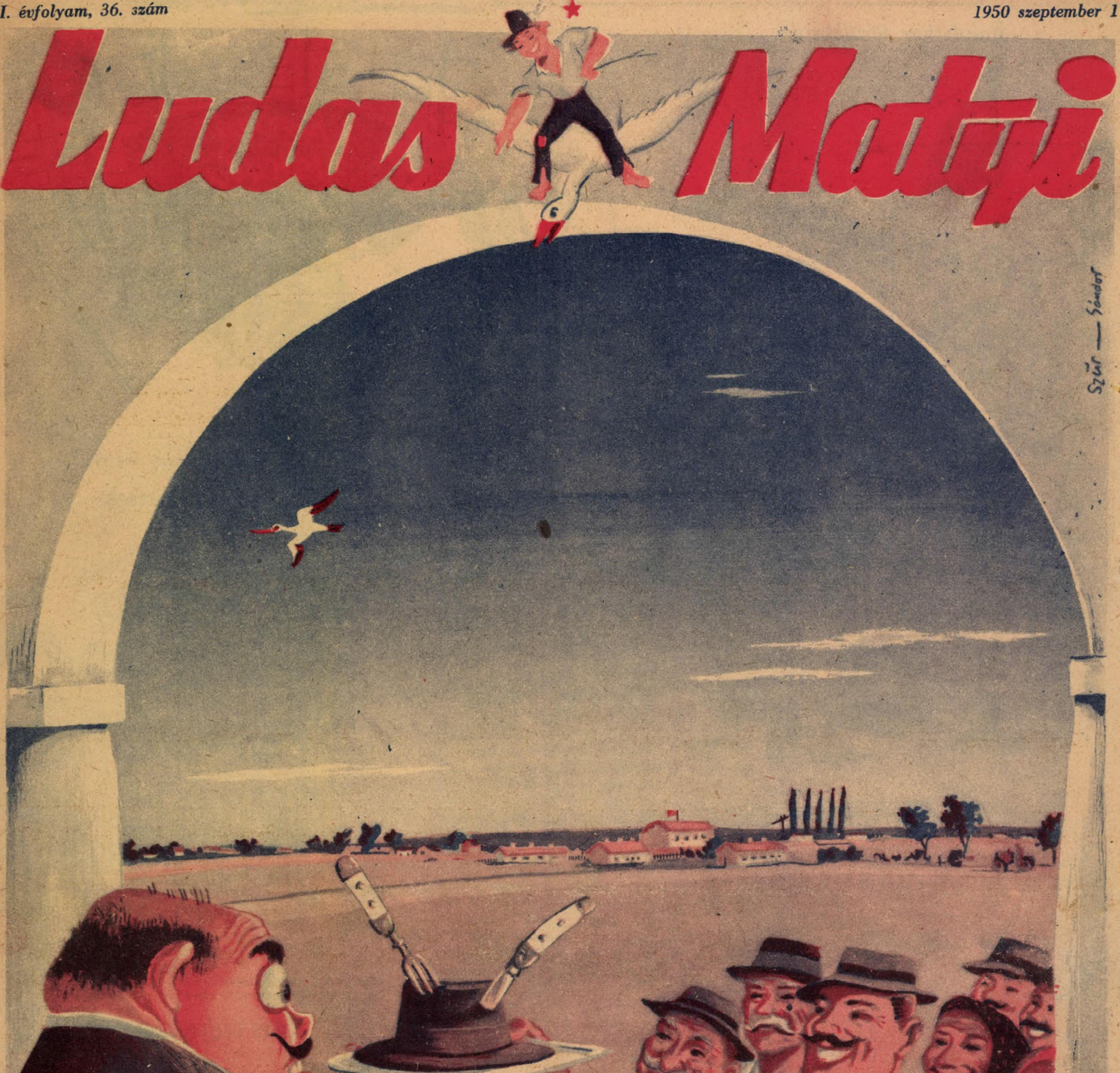

— Maga azt mondta, Zsíros úr, hogy megeszi a kalapját, ha őszre még több téeszcsé - tag lesz a falunkban! Hát most jó étvágyat!

70 fillér

MacArthur törülközője

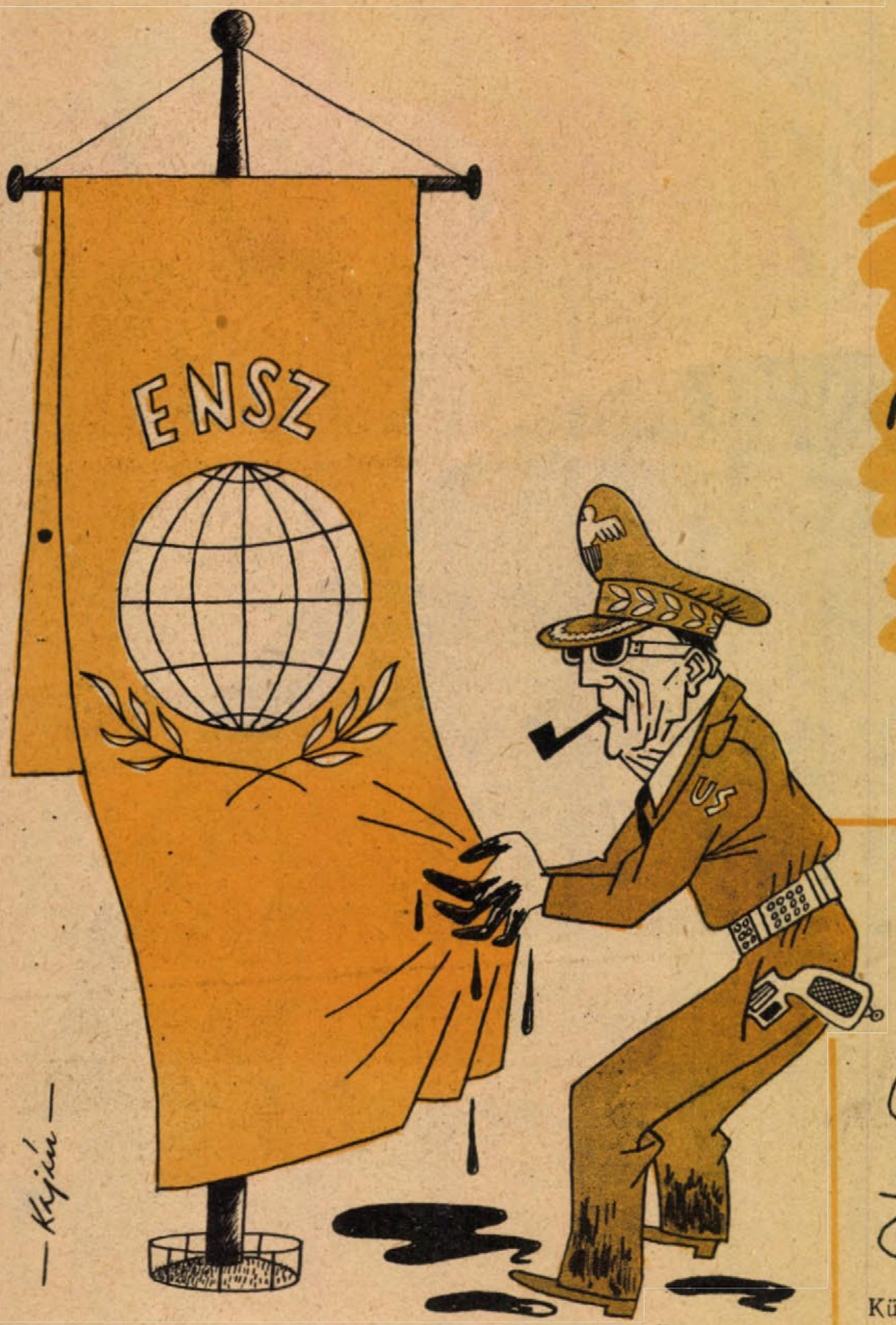

a gondos bombakioldó

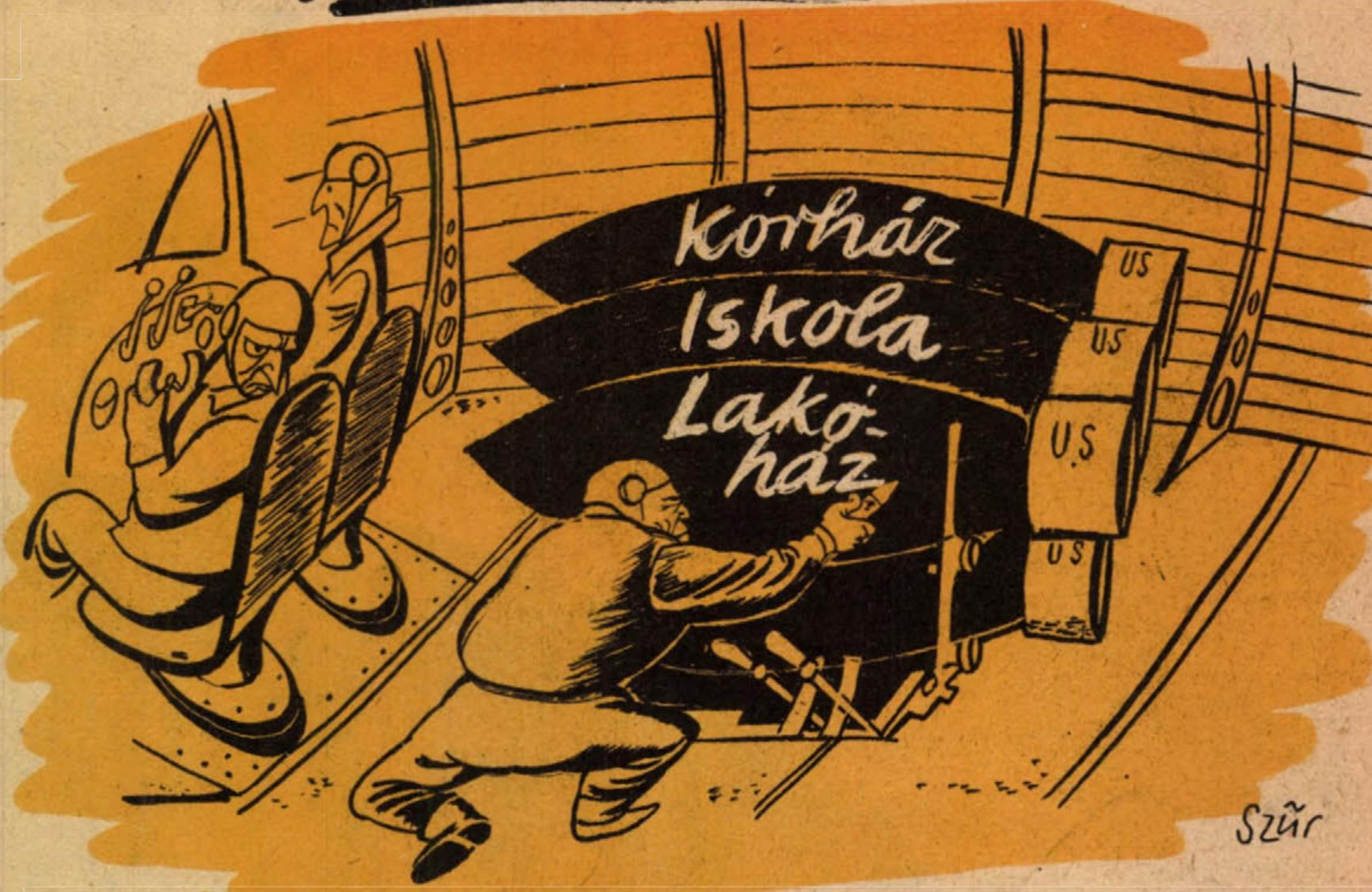

— Helló Jim, mit csinálsz?
— Felírom a címeket, mert az utóbbi időben kissé feledékeny vagyok.

Különös Vendel

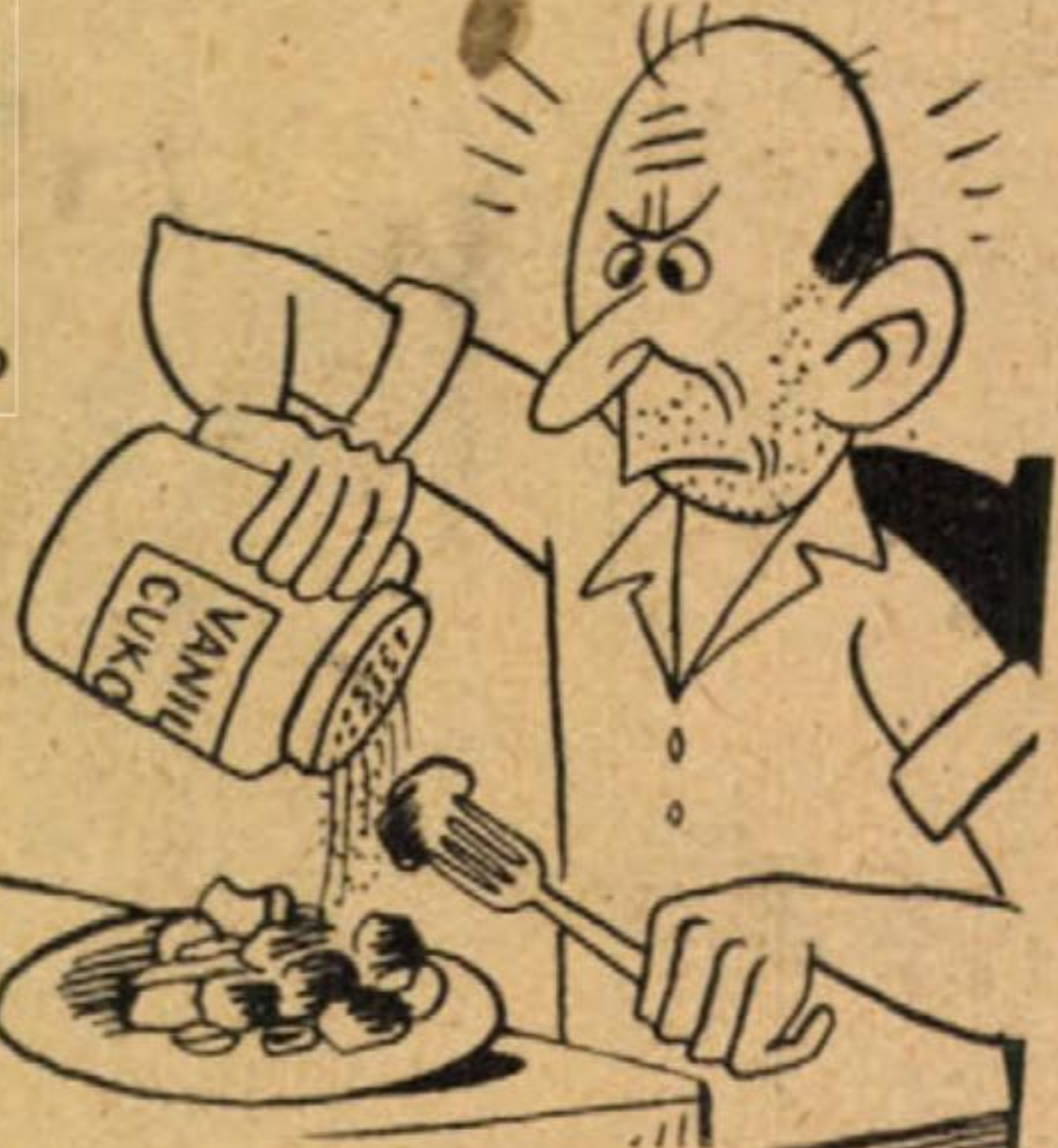

Különös Vendellel az üzemi étkezdében ismerkedtem meg. Marhapörköltet evett, amelyre egy kis szelencéből vaniliás cukrot hintett kevés fahéjjal. Megdöbbenésemet látva, magyarázatba kezdett: „Csodálkozik ugye? Nézzen körül: típusemberek, típusmódon élik le beskatulyázott típuséletüket. Sehol semmi különös, semmi egyéni, minden egyforma. De én, barátom, én felvettem a küzdelmet a típusélettel. Itt van például ez a marhapörkölt. Marhapörköltet uborkasalátával enni: típusdolog, mindenki így csinálja. De vaniliás cukorral? Ebben tombol az egyéniség, van valami individ... du... izé... egy pillanat..." Itt öklendezni kezdett, kirohant, majd kisvártatva visszatért és részletesen elmesélte, hogy a tejbegrízt fokhagymával enni az individualizmus csúcsfoka, a tejszínhabos debreceni páros pedig direkt döntő győzelem a típusélet felett.

Ettől kezdve figyelni kezdtem Különös Vendelt. Megtudtam, hogy okleveles áfonyaszakértő, az egyetlen áfonyaszakértő az országban. Egy négyemeletes bérház lichthofjában lakik saját tervezésű vikendházában, mert az egyénisége elleni merényletnek tartotta volna a típuslakást. Sajátszövésű ruhában járt és mivel a típuslelkek általában csinos és vonzó nőket keresnek maguknak, ő kiválasztotta a város legcsúfabb és legbutább nőjét, akitől undorodott és sürgősen feleségül vette. Fiát, akit Kajetánnak hívtak, flamand nyelvre taníttatta és oroszlánszelidítőnek neveltette. Élete delén írt egy hatkötetes munkát „Felébred-e magától az aludttej?" címmel, amit sohasem adott ki, mert helyében mindenki más kiadta volna. Villamosra sohasem ült, mert mindegyik egyformán sárga volt és amikor második gyermeke megszületett, fél évig talpig feketében járt. Gyászolni viszont kizárólag piros pullóverben, sárgakockás nadrágban szokott. Mindenki őrültnek tartotta, emiatt rengeteget szenvedett, de azért boldog volt, mert úgy érezte, hogy megmentette az egyéniségét.

Egyszer zuhogó esőben ment haza és mivel típusesernyőt a világért sem hordott volna, bőrig ázott és tüdőgyulladást kapott. Mivel a közkórházba semmiképpen sem hagyta magát bevitetni, néhány napon belül meghalt. Legnagyobb fájdalma az volt, hogy sablonosan kell elmúlnia és végakaratba adta, hogy testét égessék porrá és hamvait szórják bele a Dunába.

Ezzel szemben kapott egy másodosztályú típustemetést a községi temetkezési vállalattól, néhány típuskoszorút a Főkert nv-től és egy típusbúcsúztatót a tömbbizalmitól. Kínjában csak azért nem forgott a sírjában, mert mindenki más tipikusan ezt tette volna a helyében.

Németh Zoltán

Lelkes önkéntesek

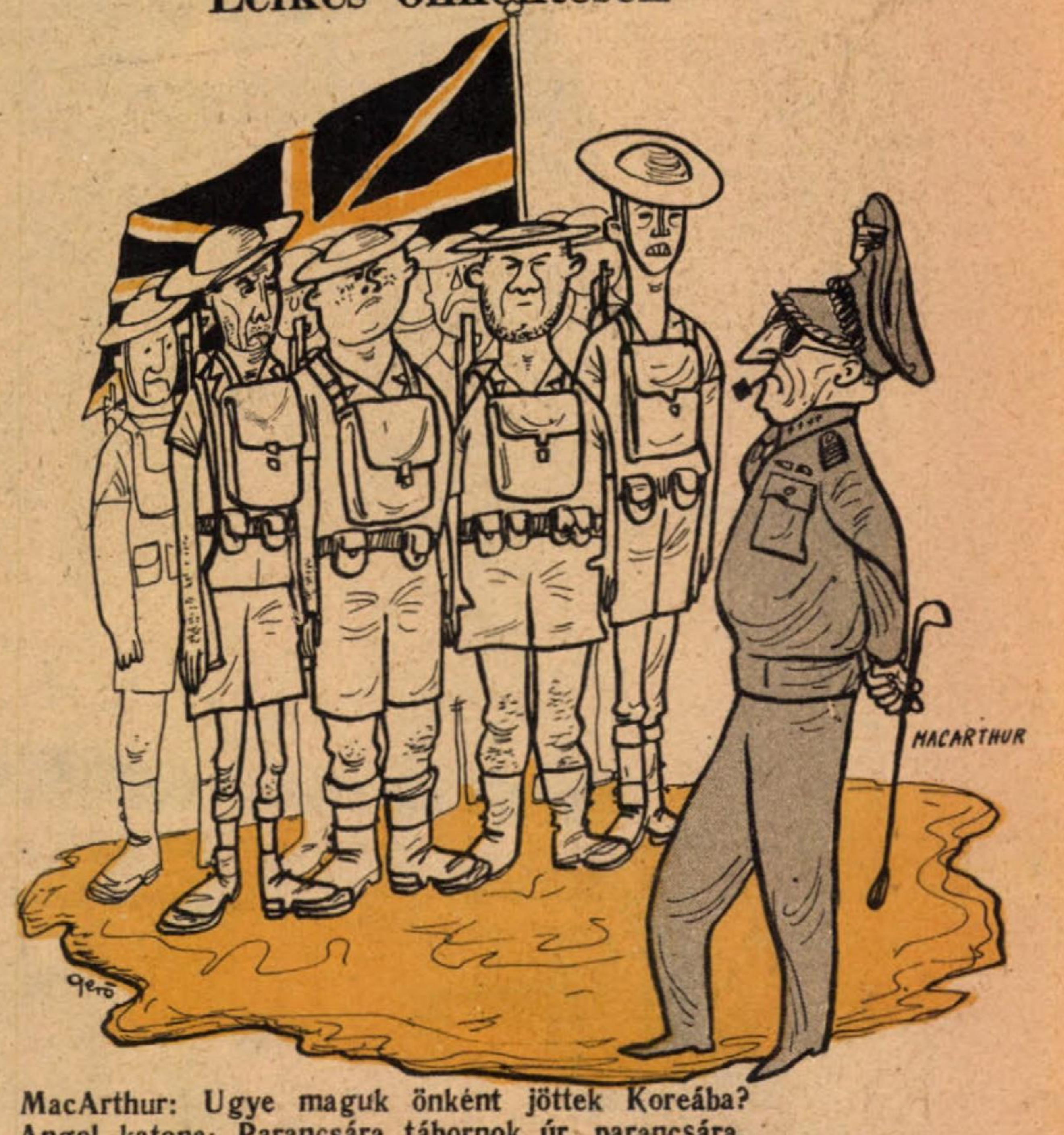

MacArthur: Ugye maguk önként jöttek Koreába?
Angol katona: Parancsára tábornok úr, parancsára.

HŐS ÉLETMENTŐK

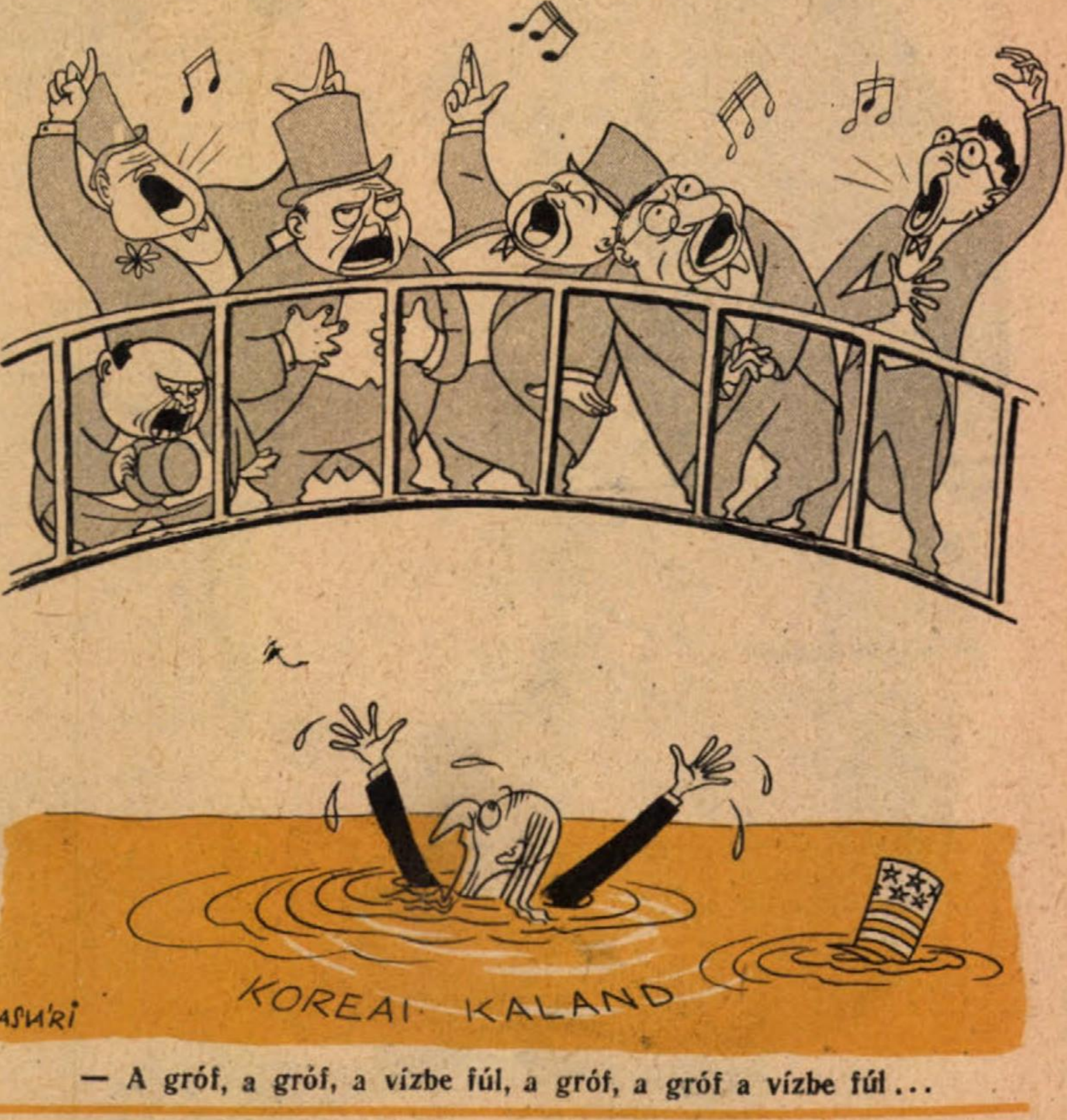

— A gróf, a gróf, a vízbe fúl, a gróf, a gróf a vízbe fúl...

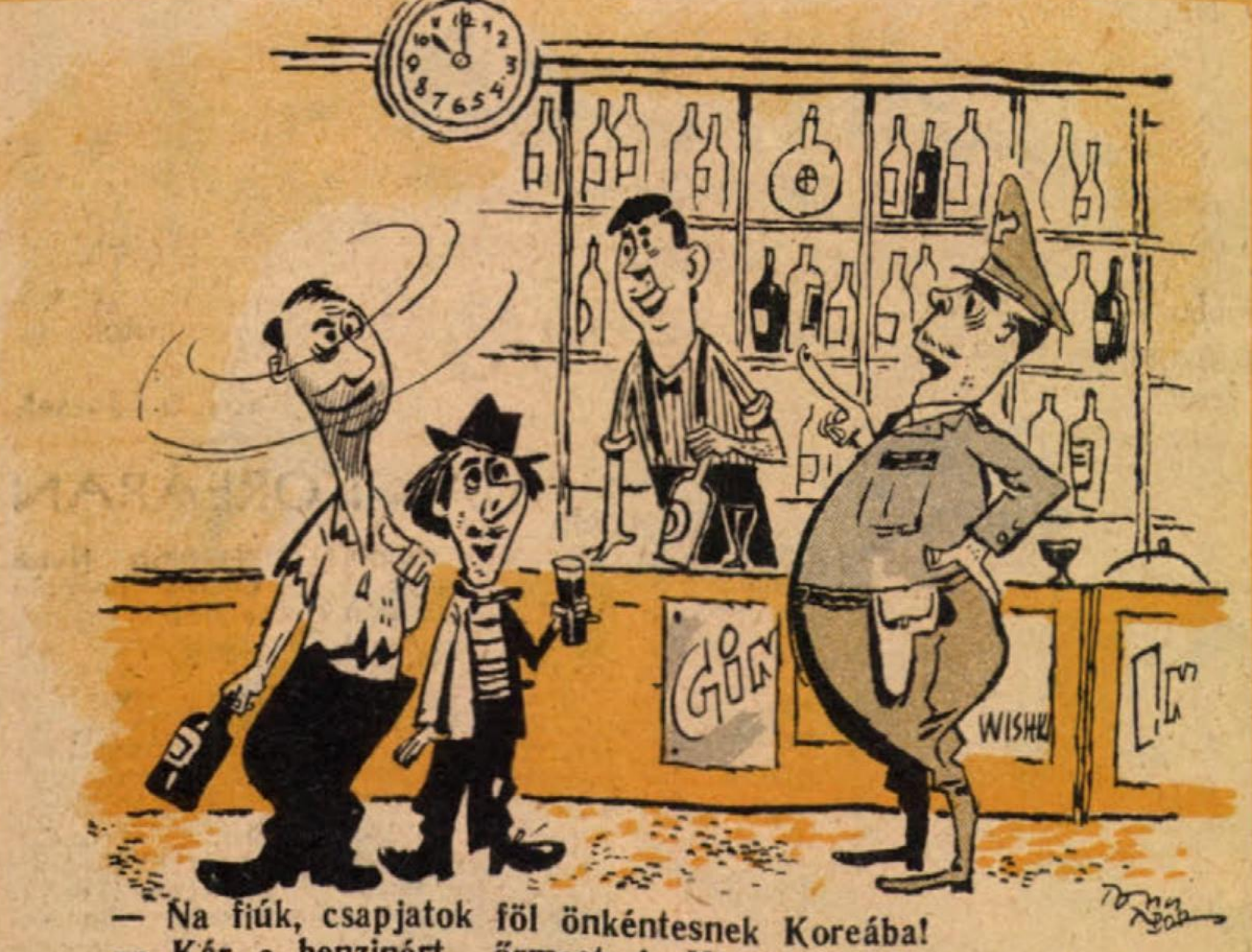

— Na fiúk, csapjatok föl önkéntesnek Koreába!
— Kár a benzinért, őrmester! Mi részegek vagyunk és nem bolondok.

Egy newyorki panoptikumban

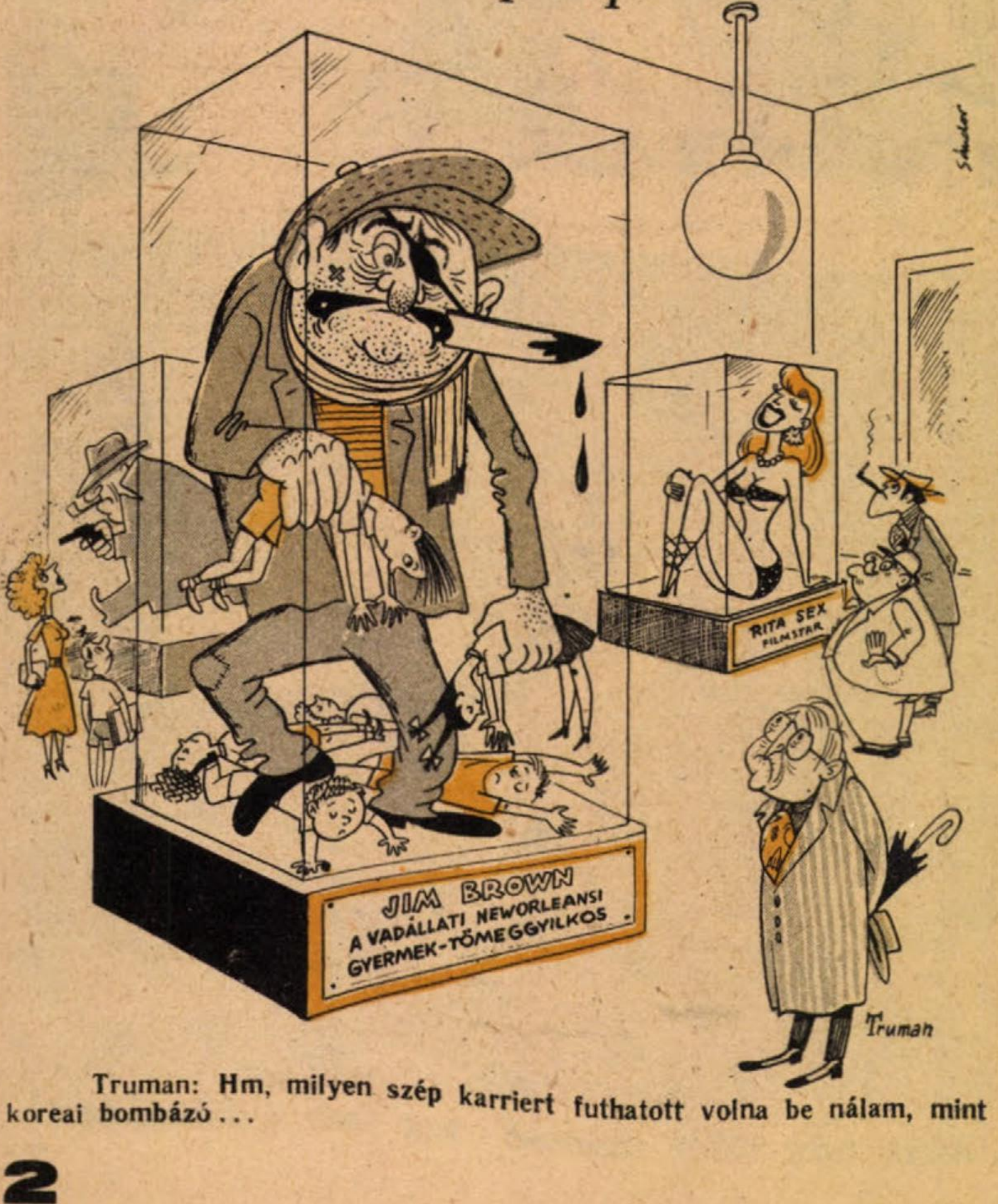

Truman: Hm, milyen szép karriert futhatott volna be nálam, mint koreai bombázó...

Hatalmas duzzasztó épül a Volgán

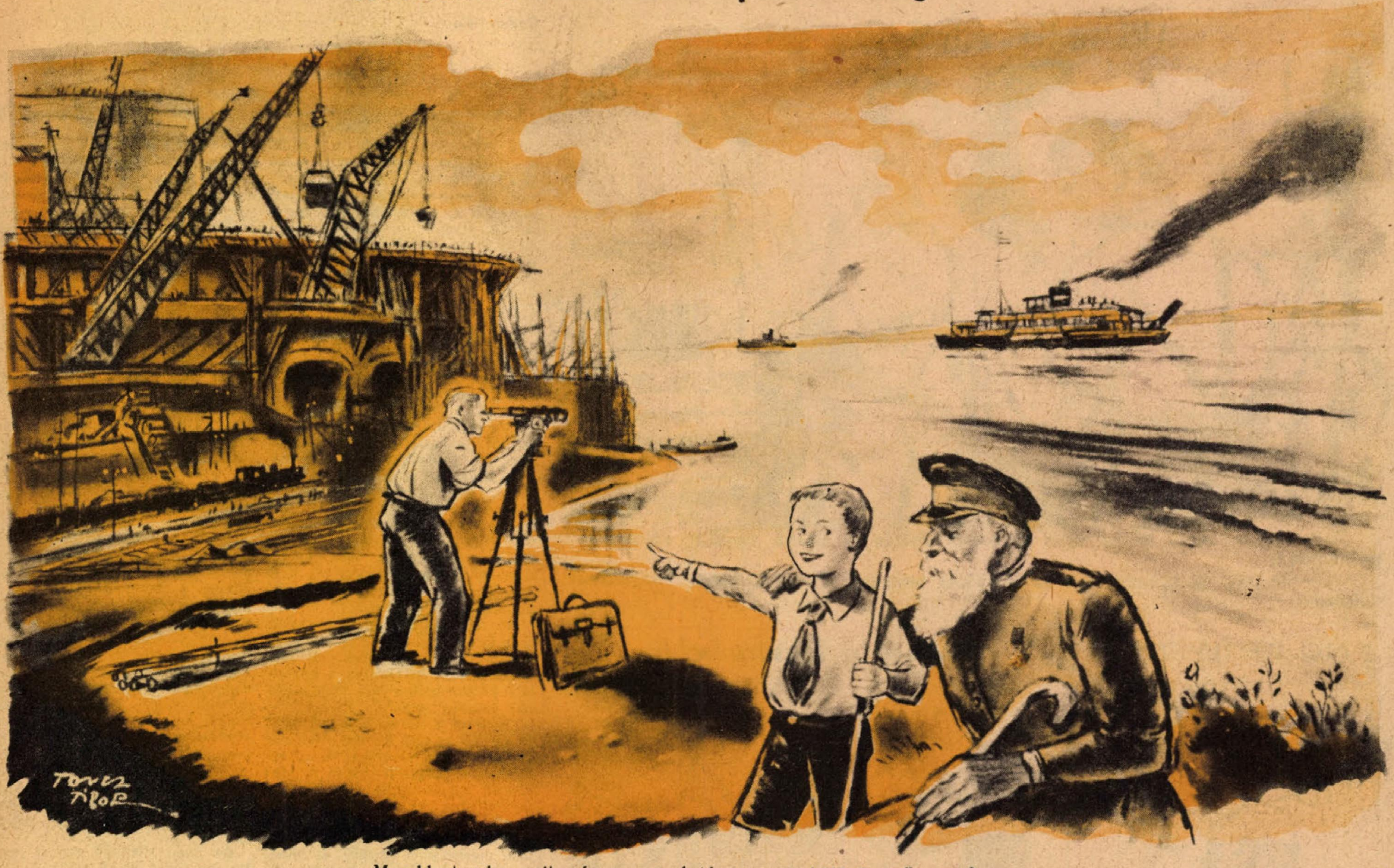

— Mondd atyuska, mit néz az az elvtárs azon a különös műszeren?
— Mindnyájunk boldog jövőjét, fiam!

EGY KISKIRÁLY BUKÁSA

(Bartha Gábor, az ukki földműves-szövetkezet sikkasztó ügyvezetője mintegy tizenhétezer forinttal károsította meg a szövetkezetet. Hatalmi tébolyában dolgozószobáját külön csengővel szerelte fel s a látogatók bejelentésére egy fiatal parasztlegényt alkalmazott.)

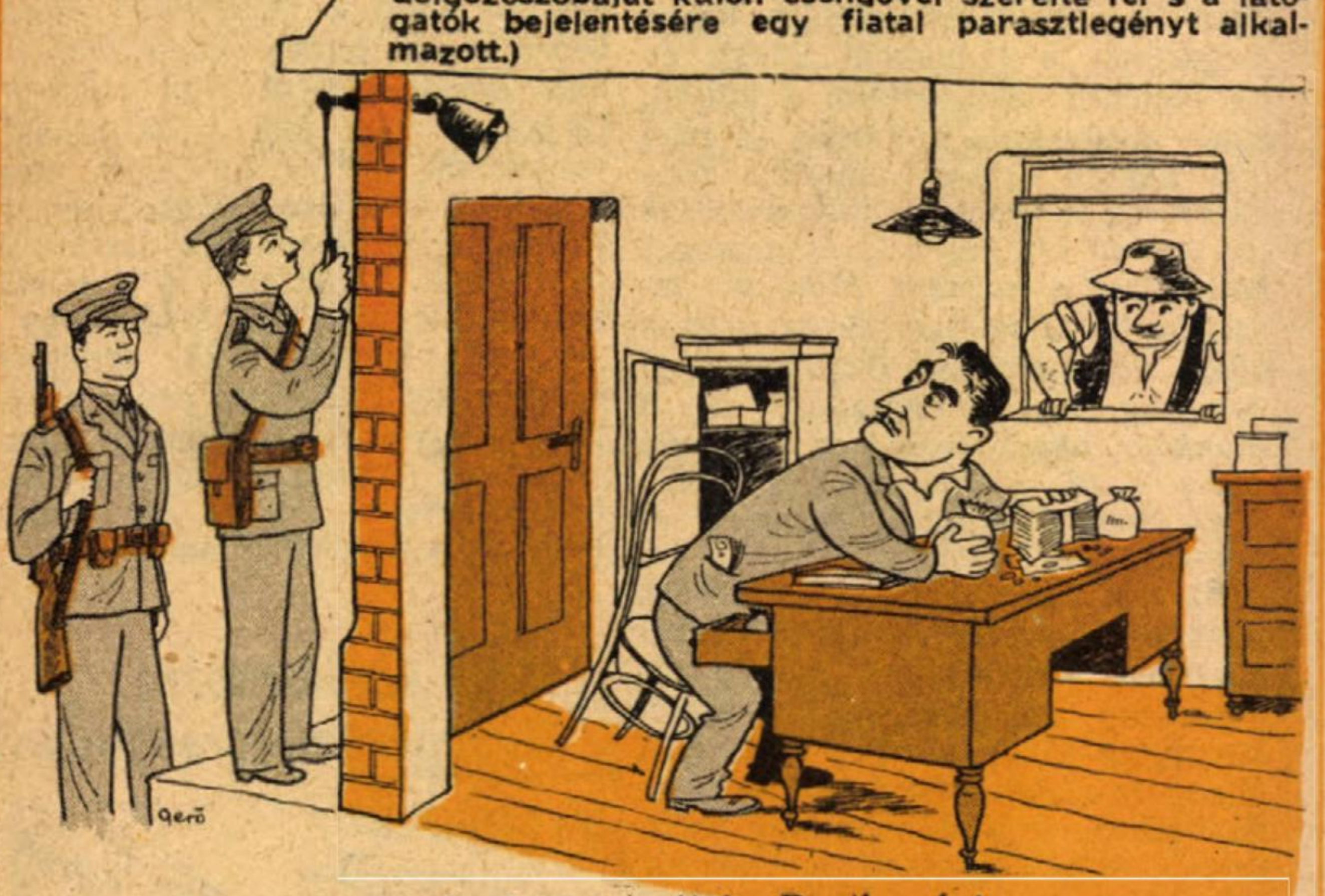

— Magának csengettek, Bartha úr!

Amerikában üldözik a haladó gondolkodókat

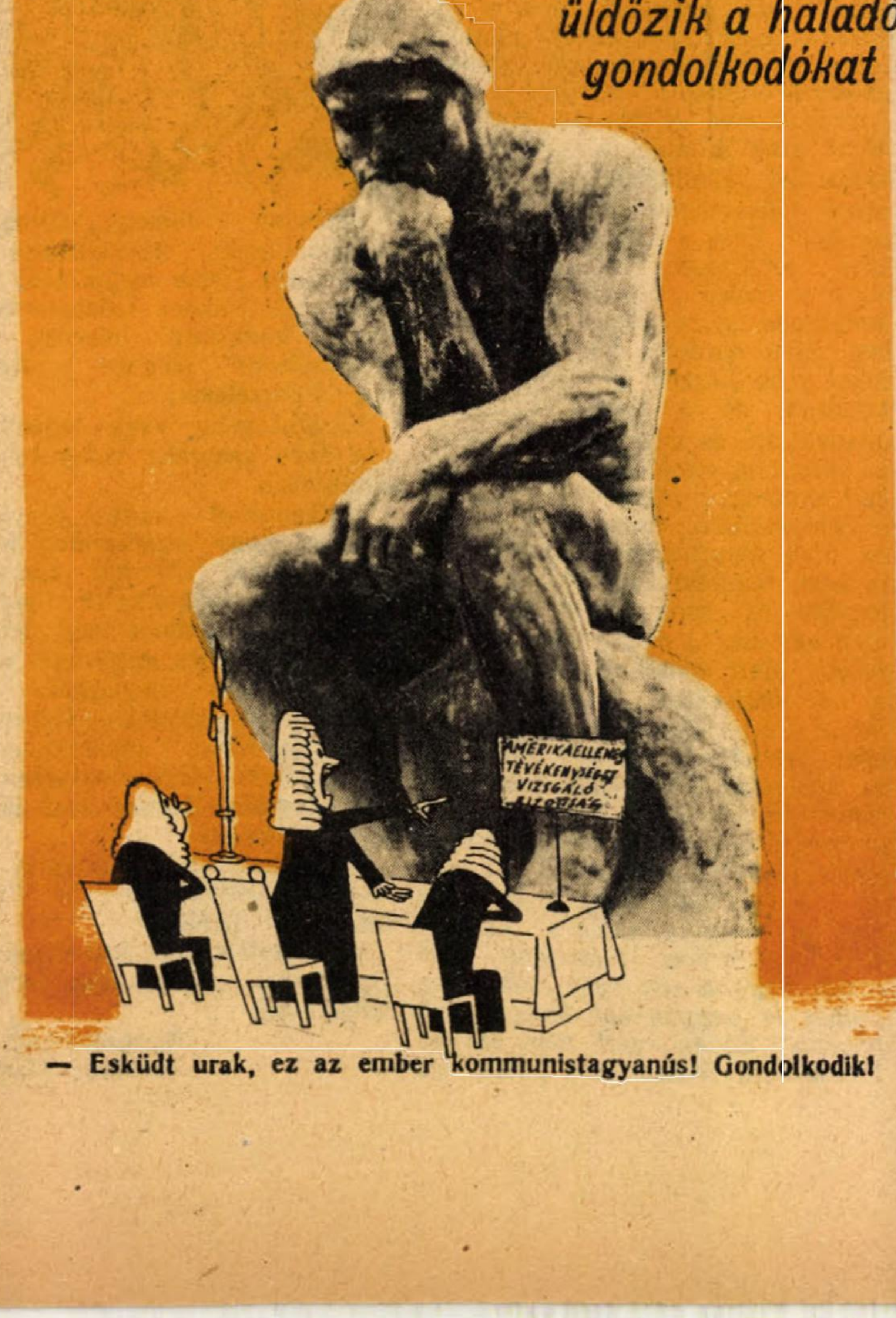

— Esküdt urak, ez az ember kommunistagyanús! Gondolkodik!

Reggeli szunyókálás

Feleségemet nagyon szeretem, a hangját pedig különösen, mert egy pacsirta csicsereg a torkában.

De reggelente ez a pacsirta átváltozik karvallyá, varjúvá, kakaduvá és förtelmes károgása megannyi bicskaszúrás érzékeny fülemnek.

— János! Jani! Janikám! Kelj már föl! Mikor akarsz felkelni? János! Janikám! A nyakadba borítok egy vödör vizet!

Ilyenkor, ha nem tudnám, hogy este én mondtam, hogy öntsön a nyakamba egy vödör vizet, ha nem akarok fölkelni, hát fölkelnék és bár nem botoznám meg, nem válnék el tőle, fognám magam és elrobognék a gyárba. De ő nem önt rám egy pohár vizet sem, csak ráz, rázogat, dehát rázhatsz asszony, megrázhatsz, míg csak bele nem fáradsz, én még öt percig kotlok a kellemesen dagadó dunyha alatt.

Öt perc! Csak öt perc a kívánságom, s utána száguldok a gyárba.

Átfordulok hát szépen a baloldalról a jobbra, édesen mosolygok, mint egy csecsemő, balkezemmel élvezettel vakarom a jobb talpam s időnként kifejezően mondom, hogy — Mm, mm, — cupp, cupp és cuppogok, halálvétek ilyenkor életre rázni.

— János! Jancsi! Janikám! — hallom valami ködön keresztül, igen, ez a londoni köd, már ott járok a Tower alatt s egy utcaseprőnek magyarázom, hogy ki korán kel, aranyat lel.

— A nyakadra öntök egy vödör vizet!... — recseg újra az én pacsirtám, de hát kit érdekel az ilyesmi, mikor épp az élmunkáscsillagot akasztja a párttitkár elvtárs a mellemre és éljenez a nép: „Éljen a Pantocsik!"

Úgy van, éljek... — duruzsolom s boldogan szopogatom a nyelvemet és új helyet keresek magamnak, most a hátamról bámulom csukott szemmel a plafont, s kellemes althangon horkolok.

— János! Hát igazán meddig akarsz még dögleni... — kattog a géppuska többször egymásután, dehát ez engem nem érdekel, e pillanatban csak az érdekel, hogyan lettem én kínai császár, mikor Mao-Ce-Tung mellett konkurenciáról szó sem lehet.

— Jani! Az isten verje meg, így megy ez minden reggel...

Hű, ez már komoly, most jön az utolsó felvonás, a pacsirta mégegyszer felhúzza a vekkert és utána lehúzza rólam a görcsösen marcangolt takarót. Csörög az óra, a nyavalya törje ki, máglyán kéne elégetni minden vekkert, de azért köpök rád vekker, most átfordulok jobboldalról a balra.

Azonban most már idegeimben érzem a végzetet s mert a szomorúság nem sajátom, eszmélő örömmel tapasztalom a reggeli illatszimfóniát.

Az andalító kávé, a vandál harapásra váró kifli, a kívánatos dzsem szaga orrom birizgálja s a nyál is vágyakozva hullámzik a szájamban.

Ez az asszony, ez az én Fánim, aranyba kéne foglalni, mormogom, ám hirtelen lerántja rólam a leplet és ott fekszem leleplezve, ziláltan, a hálóinggel a nyakam köré tekeredve.

— Te Fáni, a büdös mindenit, szétverem ezt a házat, ha nem hagysz még öt percig.

De ez már süket csacsogás és azt mégsem várom meg, míg a két kisfiam segítségével ráncigál ki az ágyból. A szememet tapasztó maltert óriási erőfeszítéssel eltávolítom s ábrándozva kérődzöm, milyen jó dolog is állig felhúzott lábbal szunyókálni, szenderegni s meglopni a jó öreg időt.

Na, de mindegy. Ing, nadrág, kabát, minden rajtam, expressz-reggelizés, lihegve-indulás, félelem az elkéséstől s már rohannék is, de a feleségem rámszól:

— Hova szaladsz, te mafla? Hiszen előreállítottam a vekkert, van még jó negyedórád.

— Pacsirta ő, mégis pacsirta — állapítom meg az én okos feleségemről, komótosan rágyujtok és elballagok a gyárba.

Nagy S. József.

DALIÁK KOREÁBAN

A Philadelphiai Morning Nyuz jelenti, hogy a Koreában harcoló USA csapatok megsegítésére egyremásra özönlenek az önkéntes csapatok.

Így pl. Ecuadorból több mint egy tucat harcos, Peruból egy teljes tábori fúvószenekar, Uruguayból 2 tábornok, Etiópiából a négus volt udvari szakácsa két állig felfegyverzett kuktával, Sziámból egy rohamteveosztag, Ausztráliából több idomított harci kenguru, Törökországból egy hadosztály müezzin, Chiléből pedig öt kiló chilei salétrom érkezett.

Tegnap érkezett a colomból fegyenctelep teljes legénysége 6 légelhárítóágyúval és 3 harckocsival, amelyeket útközben sajnos a vezénylő tábornok ellopott és kéz alatt értékesített.

Ma díszes ünnepségek közepette hajózták ki Skócia önkéntes haderejét, Bill Smith szakaszvezetőt, aki három fegyveres csendőrrel és hat páncélozott nehéz-kofferrel lépett partra és így nyilatkozott: „Mi skóciaiak ugyan nem vagyunk sokan, de ha futni kell, akkor felveszem a versenyt akár egy motorizált gyorshadosztállyal is."

Ez a gyerek rajzfilmet látott

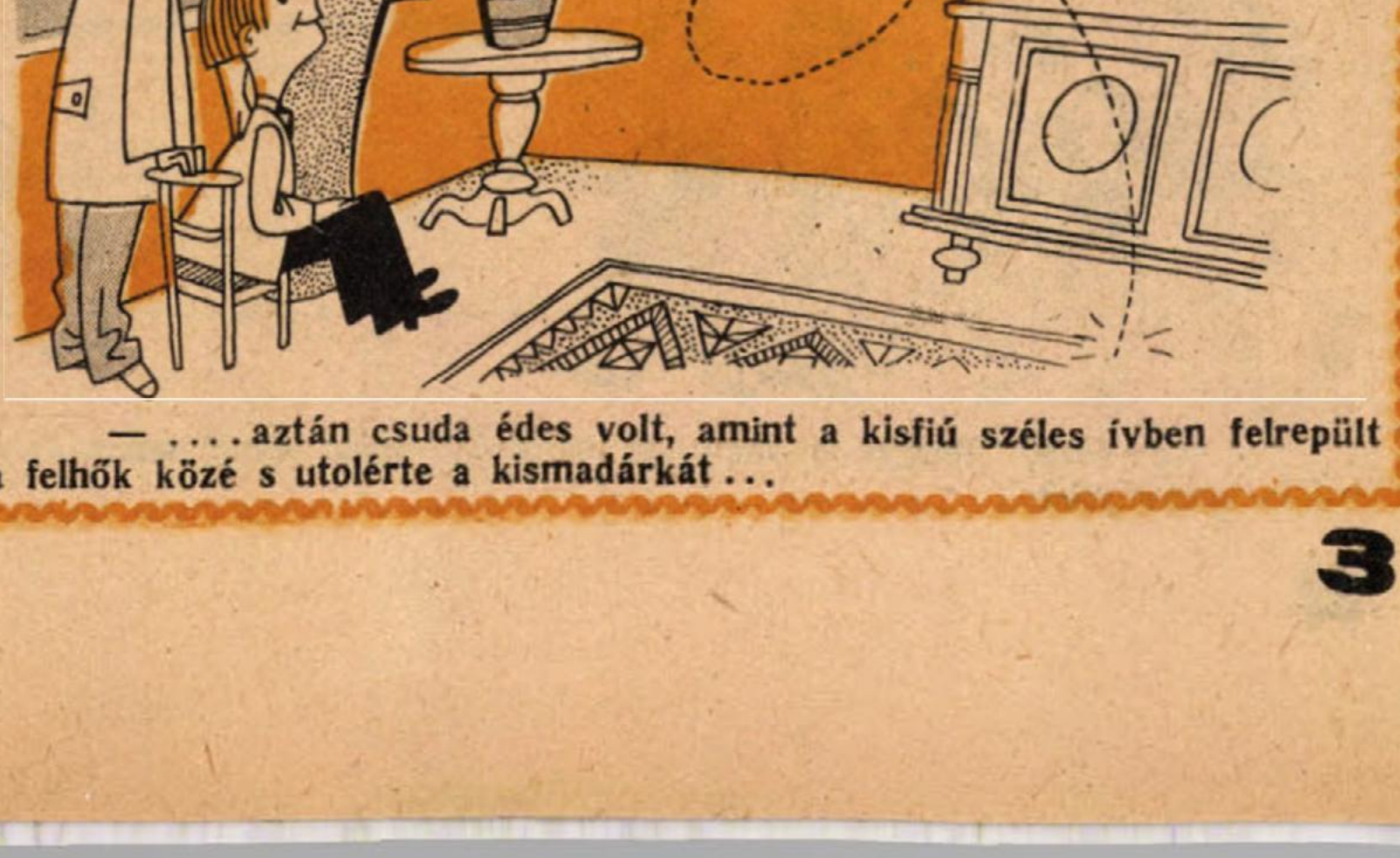

— ....aztán csuda édes volt, amint a kisfiú széles ívben felrepült a felhők közé s utolérte a kismadárkát...

Aki tudja, miről van szó

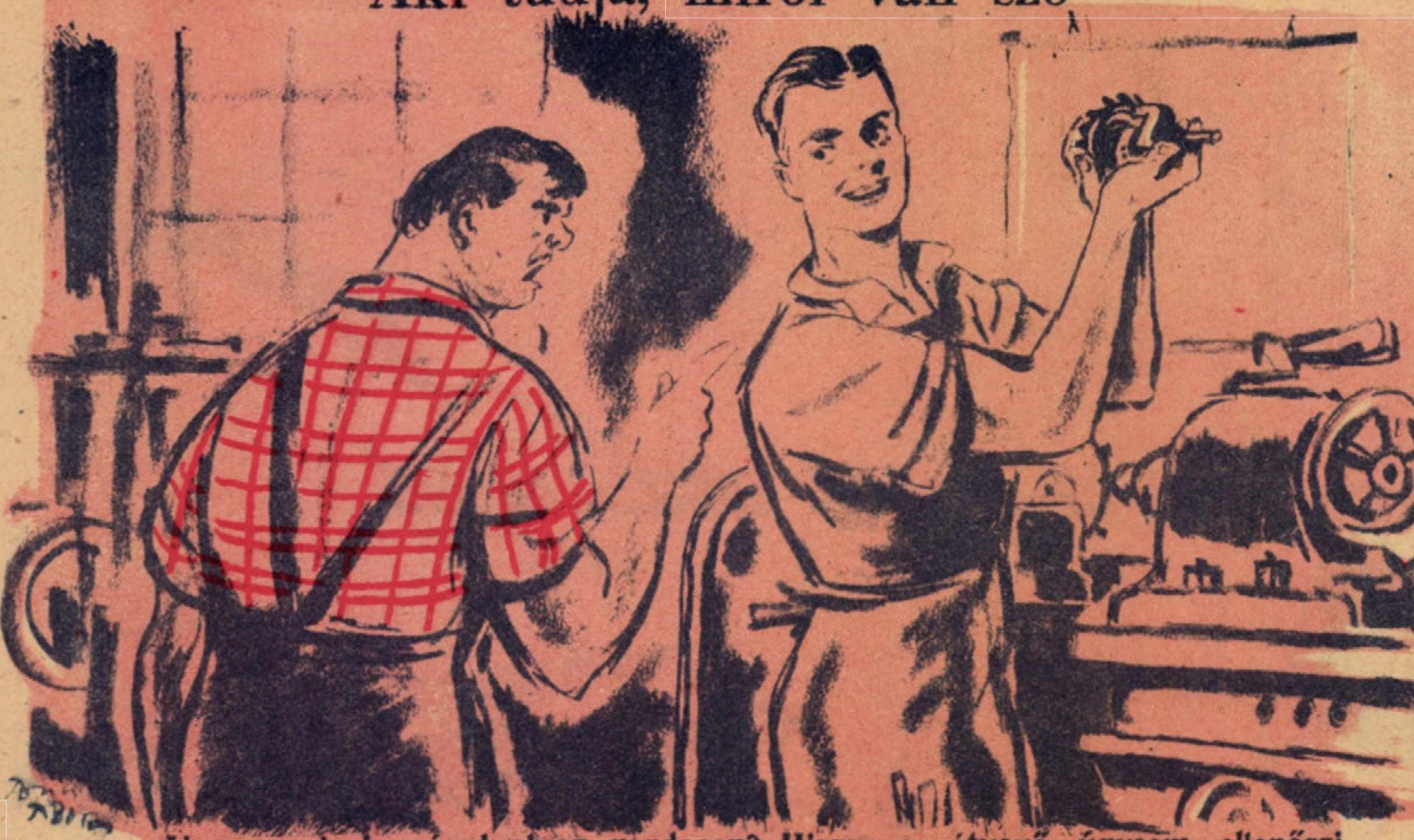

— Ugyan, minek méred olyan gondosan? Hiszen az átvevő úgysem ellenőrzi milliméterre!

— Te még ott tartasz, hogy az átvevőnek termelsz? Én már régen magunknak dolgozom.

NO DE ILYET!

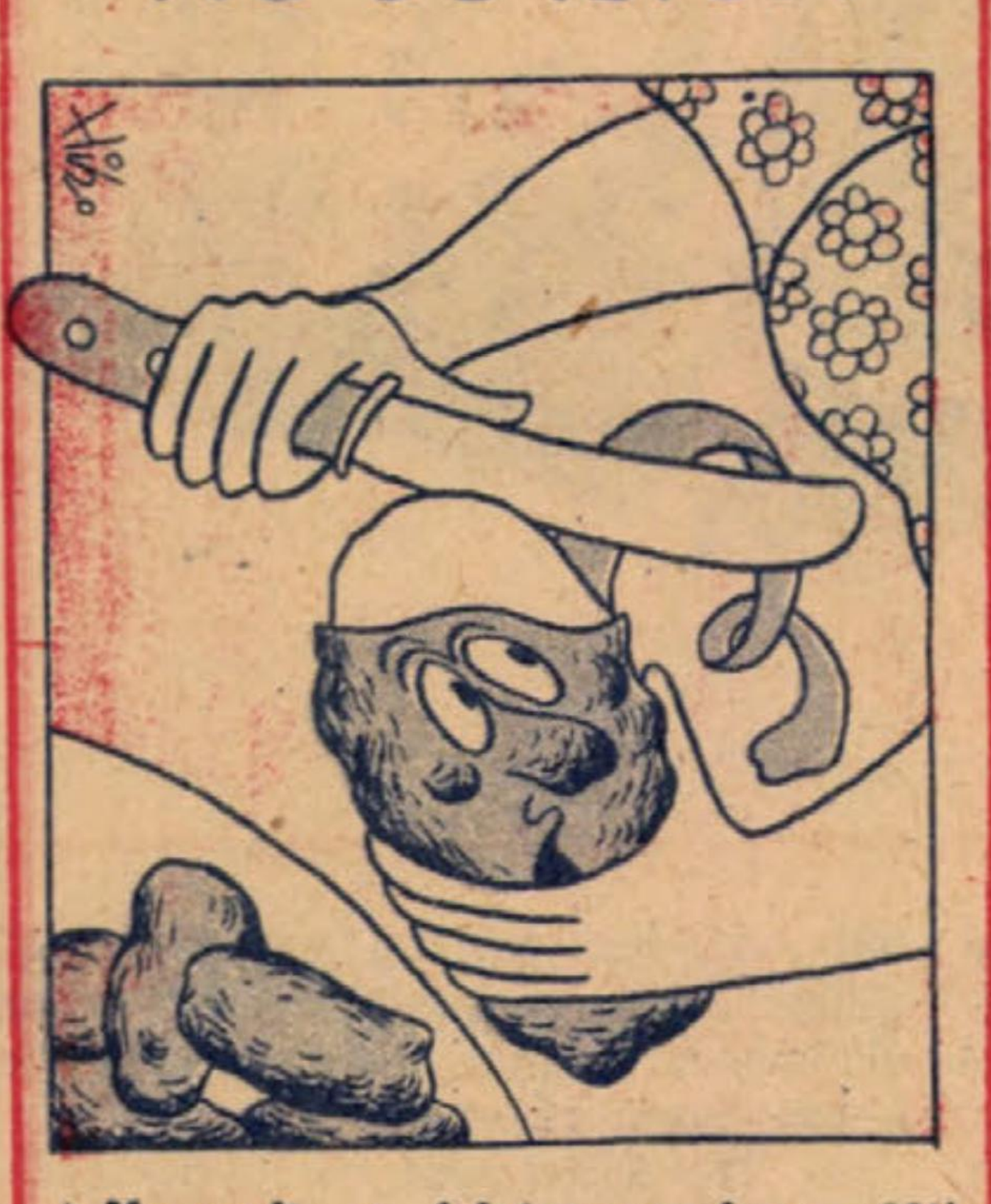

Krumpli a háziasszonyhoz: Mit hímez-hámoz? Mondja meg nyiltan, hogy zsírban akar kisütni!

Akiknek a legsürgősebb

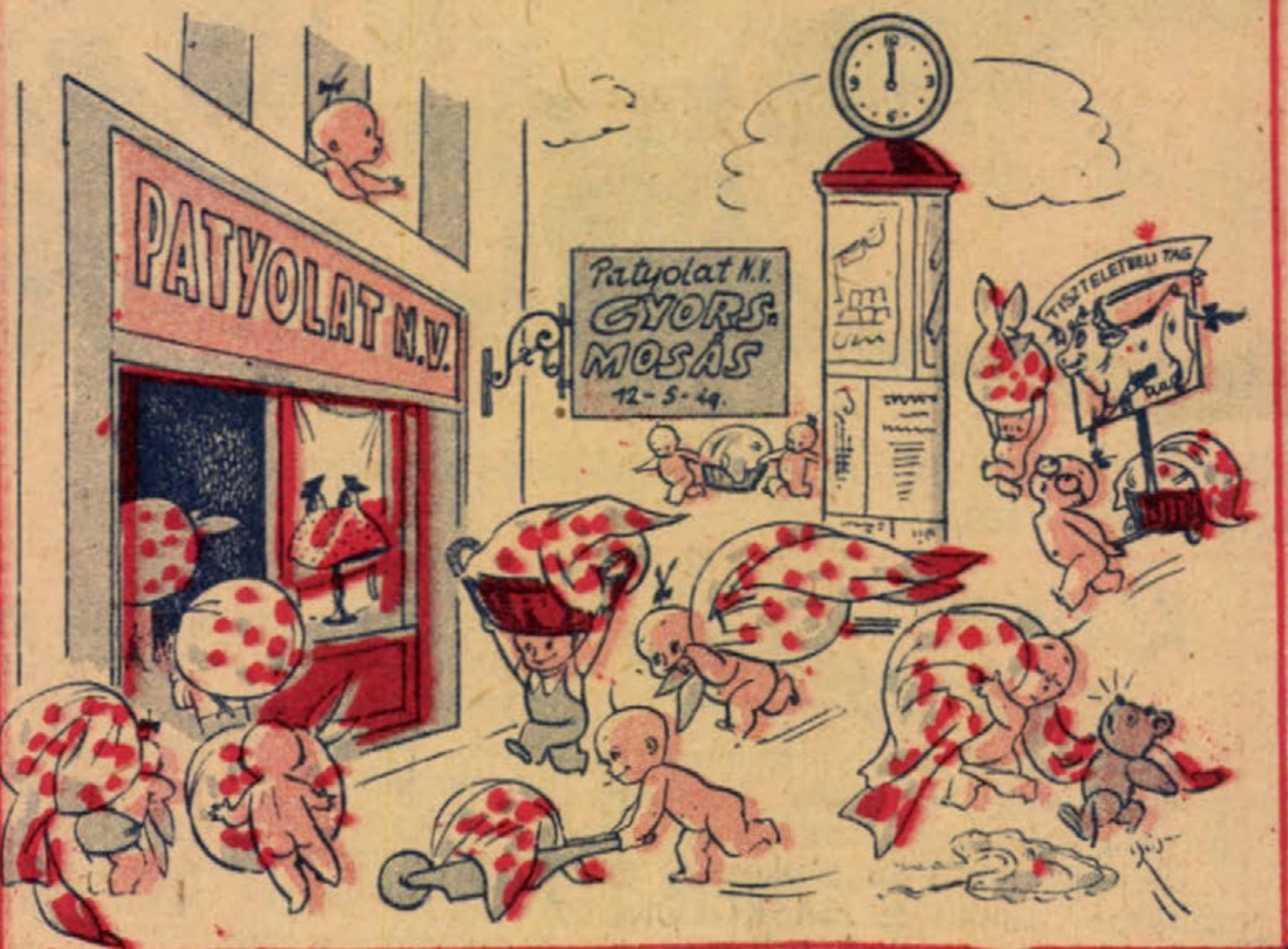
PATYOLAT N.V.
Patyolat N.V. GYORS-MOSÁS 12-5-49.

A „szerény" vállalatvezető

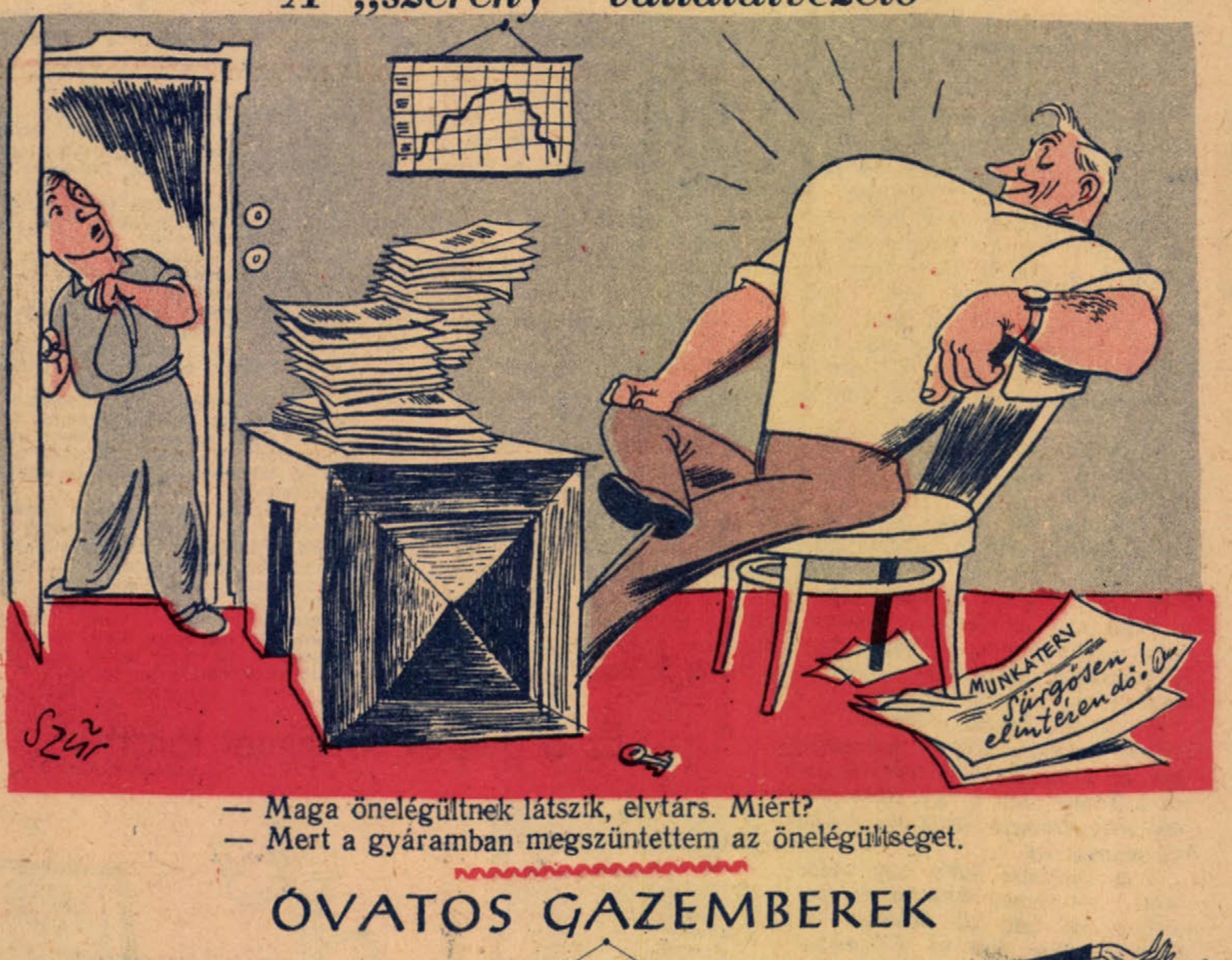

— Maga önelégültnek látszik, elvtárs. Miért?
— Mert a gyáramban megszüntettem az önelégültséget.

ÓVATOS GAZEMBEREK

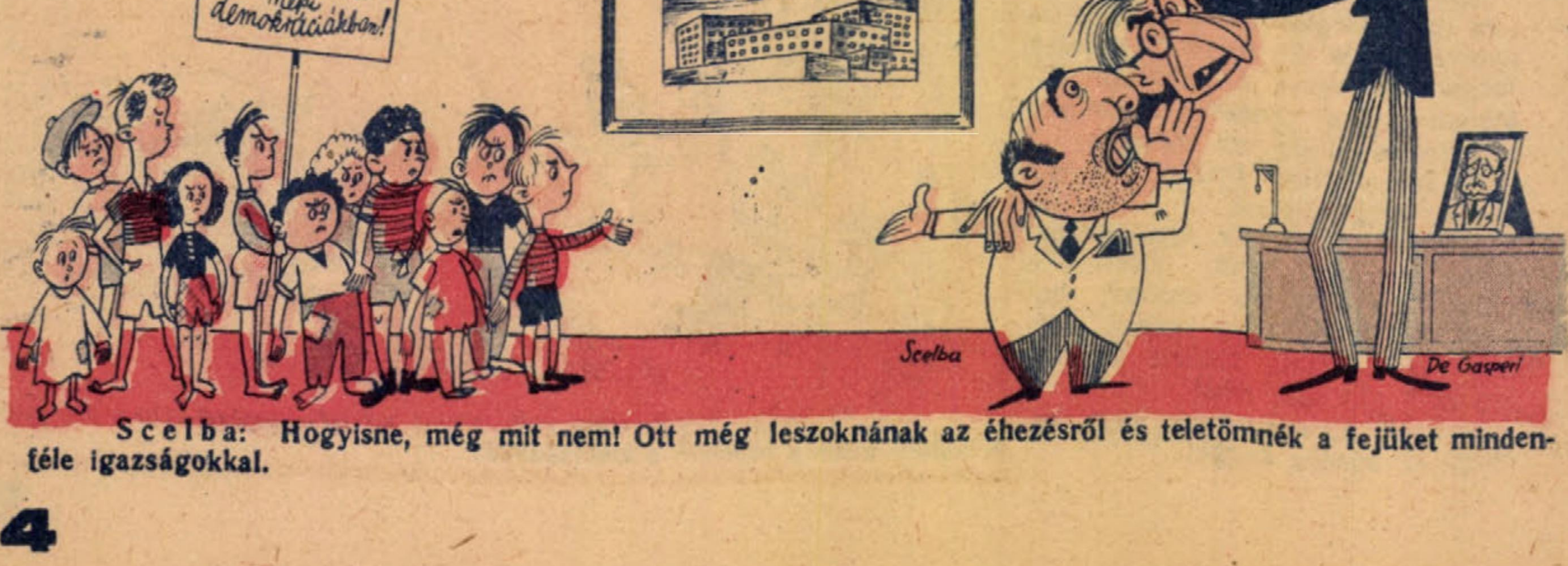
Nyaralni akarunk a népi demokráciákban!
„SCELBA 1/1" MINTÁJU BÖRTÖN LÁTKÉPE
Scelba
De Gasperi

Scelba: Hogyisne, még mit nem! Ott még leszoknának az éhezésről és teletömnék a fejüket mindenféle igazságokkal.

Gádor Béla:

Aladárné kiskátéja

Lapunk egyik hűséges olvasója kedves ajándékkal örvendeztetett meg bennünket. Beküldte nekünk a „Háztartási alkalmazottak kis kátéját", amely 1936-ban jelent meg és amely egyike a legmulatságosabb és legfelháborítóbb könyveknek, amelyet valaha olvastam. A kátét Szegedy-Maszák Aladárné szerkesztette, úgyis mint a Katolikus Háziasszonyok Orsz. Szövetségének elnöke, úgyis mint Aladárné. A 120 oldalas könyvecskében foglalt szemérmetlen aljasságok összehordásában segítséget nyujtott még néhány „katolikus" Adrienne, Balbina, Mickó és Puckó. Hűséges olvasónk azzal küldte el a könyvet, hogy azt a Ludas Matyiban kifigurázzuk, s ezzel nagy gondot akasztott a nyakunkba. Mert ezt a könyvet tovább fokozni nem lehet. Ezt a könyvet az iskolában kellene tanítani, hogy a felnövő nemzedék, amelynek már nem lesz szerencséje Aladárnét, Balbinát, Mickót és Puckót ismernie, ebből megismerhesse őket gonoszságukkal, képmutatásukkal és lófőmagyarságuk egész kancatejszagú baromságával egyetemben.

De csillapodjunk és lapozgassuk csak úgy vaktában a könyvet, hogy megtudjuk, hogyan vélekedett Aladárné életről, halálról és a háztartási alkalmazottak heti lábmosásának szükségességéről.

„Ki lehet háztartási alkalmazott?" — veti fel az első kérdést Aladárné és rögtön meg is felel rá. *„Háztartási alkalmazott lehet minden éptestű egyén, akinek természetes hivatottsága van arra, hogy másokat kiszolgáljon."* Mert Maszákné szerint a társadalom rétegekből áll, akik megbecsülik egymást és imádkoznak egymásért és *„nagyon hibás"*, ha ellenséges felfogással állnak szemben egymással. Tudniillik *a háztartási alkalmazottak is a társadalom fontos rétegét képezik* (így!) *és a társadalom addig nem lehet tökéletes, míg mindenki nem teljesíti pontosan a kötelességét, a cselédek is.* Tehát ha a cseléd jól kipucolta Aladárné cipőjét, akkor megszűnik a munkanélküliség, és ha idejében viszi sétálni a kutyát, akkor megszűnik a válság és nem lesz háború. *„Mert"*, mondja Aladárné, *„a háztartási alkalmazottak társadalmi rétegének is áldozatokat kell hozni a hazáért. Mindenki leszállította az igényét és ez nem is olyan nagy csapás. Ha az embernek meg van az egészsége és a munkája, akkor boldog is lehet, ha nincs is új ruhája és cipője. Fő, hogy megmaradjon a becsülete és munkakedve."*

Ez a munkakedv egyébként gyakran visszatér Aladárné remekművében. Valamint a hűség és pontosság, *amelyek mind a vallásosságból erednek.* Mert pl. Aladárné is valahányszor hűtlen volt Aladárhoz, a jóisten mindig megverte: vagy elveszett a kiskulcs, vagy nem sikerült a parfé, amit a vendégeknek adott. Ezért *„a háztartási alkalmazottnak is legfontosabb tulajdonsága a vallásosság, mert ebből fakadnak azok a jótulajdonságok, amelyekkel minden embernek bírnia kell, aki embertársaival valami szolgálati viszonyban van."* Ezekután Aladárné közel száz oldalon sorolja fel a háztartási alkalmazottak *„hivatásszerű kötelességeit erkölcsi szempontból"*. Ezek a kötelességek mind isten rendelései. Isten rendelte, hogy a cseléd ne feleseljen, ha *kenyéradó gazdájával* áll szemben, isten rendelte, hogy a tányérokat jobb kézzel kell elvenni az asztalnál és a tisztát balkézzel odanyujtani és isten rendelte, hogy a takarítást *azokban a szobákban kell kezdeni, amelyek távol vannak a hálószobáktól, hogy ne zavarjuk az alvó kenyéradót.* Továbbá azt is isten rendelte, hogy takarékosak legyünk és *„éppen azért becsüljük meg azt, ami a másé, mert nem a miénk.* Mert *minél többet pocsékol el az alkalmazott, annál kevesebb jut a szegényeknek,* akik szintén isten rendelései. Le kell szállítani az igényeket, hogy több jusson a szegényeknek, éppen ezért nem kell a cselédnek sokat enni. Szórul-szóra idézek: *„Ne gondolják azt* (t. i. a cselédek), *hogy a sok evés erőt ad, vagy egészségre szolgál. Nem. Az orvosi tudomány már tudja, hogy a sok evés csak rossz szokás és nagyon sok betegségnek forrása."* Éppen ezért nem szabad torkoskodni sem, mert *„amit az ember titokban eszik, azzal nem lakik jól."*

De ez talán Önöknek hihetetlenül is hangzik. Higyjék el, kedves olvasóim, hogy a könyvecskében mindezek szóról-szóra benne vannak. Benne van az is, hogy a háztartási alkalmazottnak *az érzékszerveit rendben kell tartania, mert azok nagyon fontosak* (az pontosan nincs meg, hogy kinek, neki-e, vagy Aladáréknak) és hogy *„nagy figyelmet kell fordítani a lábra, amely éppen olyan fontos testrész, mint a kéz, ezért a lábat tisztán kell tartani, mert a jó, erős, kifejlett láb rendkívül szükséges annak, aki egész nap használja azokat."*

Az okos könyvecske még egy függeléket is tartalmaz *„A háztartási alkalmazottak szórakozásairól és azok veszedelmeiről"*. Ebből megtudjuk, hogy isten hat nap alatt teremtette a világot és a hetedik nap megpihent, éppezért *a „leány" se menjen léháskodni férfiakkal vasárnap,* hanem vegyen példát a jóistenről, aki vasárnap mindig a Dunaparton sétál és ha meg is szólítják, sohasem válaszol. A leány ne mulatozzon vasárnap — ajánlja Aladárné, — mert hétfőn *nem lesz ereje és kedve a munkára. Inkább menjen el a Zitakörbe vagy Mártakörbe,* ahová a jóisten is eljár, hogy hétfőn kipihenten tudjon hozzáfogni egy új világ teremtéséhez, amelyben Aladárnénak még jobb dolga van. És ha a leány *„vasárnap ezekből a szent körökből pontosan, vidáman és néha egy új recepttel jön haza, a munkaadó akkor szívesen engedi el máskor is."*

Az ilyen istenfélő, rendes leány, ha egy életen át jól szolgálta Aladárnét, érmet és okmányt is kaphat, amely *„azt a szeretetet jelenti, amely ott van a két társadalmi osztály asszonyainak egymásért dobogó szívében."*

Nem folytatom, kedves olvasóim, mert nem tudom folytatni. Végül csak annyit, hogy Maszák kegyelmes úr kedvenc feleségének könyvében a sok pimasz és ájtatos tanács között egy prófétai erejű jótanács is van: ami a lábmosásra vonatkozik. Ezt a tanácsot megfogadta a mások kiszolgálására predesztinált társadalmi osztály és most már Aladárné és a jóisten közbenjötte nélkül is tudja, hogy a „jó, erős, kifejlett láb rendkívül szükséges". Szükséges pedig ahhoz, hogy nagyot és véglegeset tudjon rúgni az istenes Aladárné, Balbina, Adrienne, Pickó és Muckó kegyelmes fenekébe, ámen.

Apróhirdetés Nyugatnémetországban

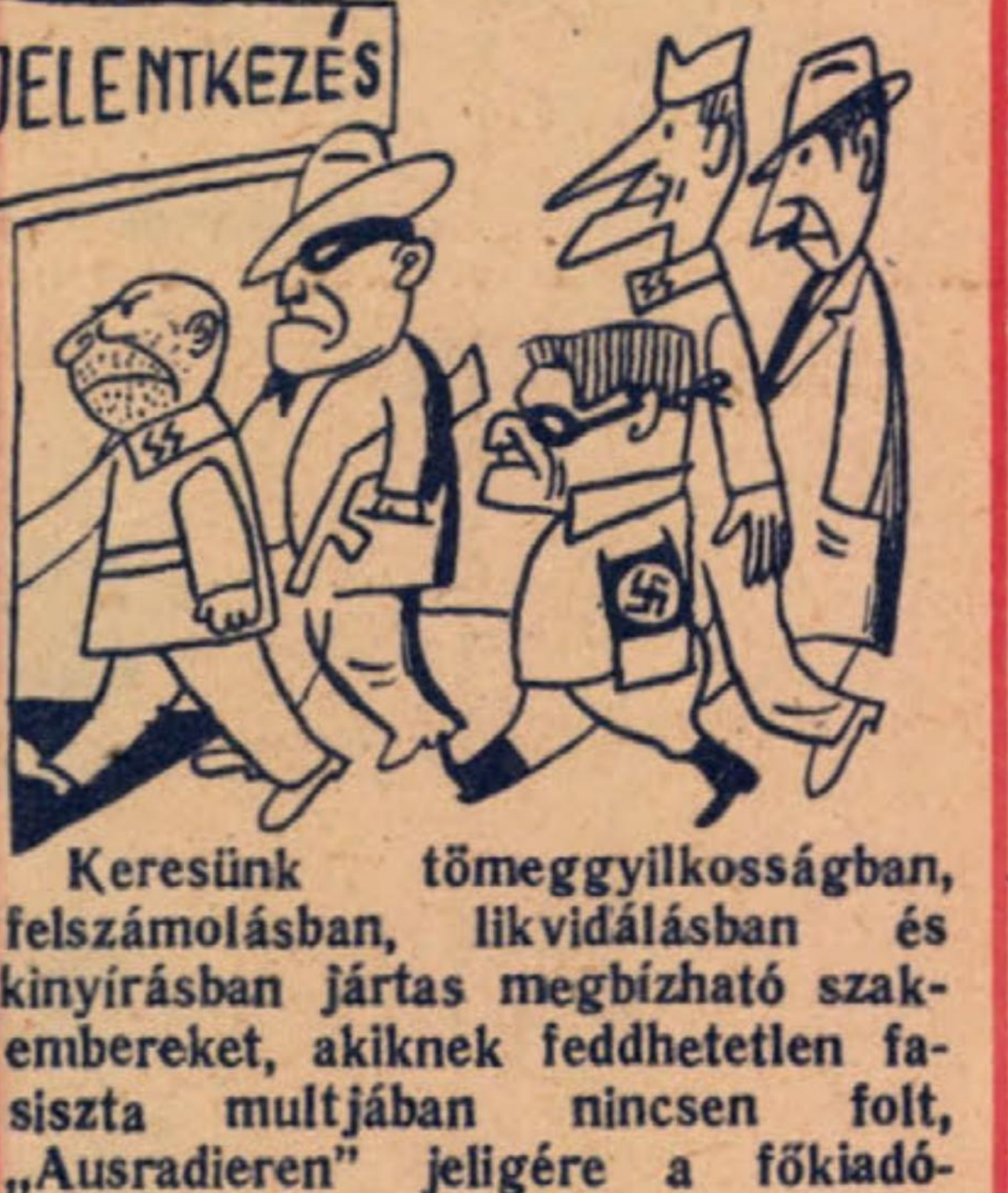

Keresünk tömeggyilkosságban, felszámolásban, likvidálásban és kinyírásban jártas megbízható szakembereket, akiknek feddhetetlen fasiszta multjában nincsen folt, „Ausradieren" jeligére a főkiadóban. Feltételeink:

1. SS-tagság vagy legalább is egy éves szolgálat valamelyik haláltáborban.

2. Tanukkal vagy fényképpel igazolja, hogy sajátkezüleg felkoncolt legalább 120 nőt, csecsemőt és aggot, kivégeztetett legalább 500 védtelen embert vagy felgyujtott egy közepes nagyságú várost.

3. Abszolut megbízható szaktekintély krematóriumépítésben, terrorbombázásban, méregkeverésben és rugalmas visszavonulásban.

4. Legalább három évet ült betöréses lopásért.

5. Hitler belső bizalmasa volt. Esetleg ajánlólevele van Francótól, vagy Titótól.

6. Ajánlólevele van Trumantól. Ez esetben minden más feltételtől eltekintünk.

Nyugatnémetországi
Háborús Uszítók.

Egész Anglia boldog:

20 éves lett

Margaret királyi hercegnő

Bármit is mondjanak az ötéves terv számadatai, Angliának olyasmije is van, ami nekünk nincs. Van például királyi hercegnője. Az angol sajtó lelkes cikkekben számolt be arról, hogy Margaret királyi hercegnő húszéves lett. A „City Express" című lapból idézzük az alábbiakat:

„Margaret királyi hercegnő megint bebizonyította, hogy a királyi hazáért, a birodalomért, s a Buckingham-palotáért kész minden áldozatra. Húszéves kegyeskedett lenni nekünk, érettünk s érdekünkben. A húszévesnek való méltóztatást olyan kegyesen viszi véghez, hogy minden alattvalójának alázatos lelkesedéssel dobban meg a szíve. Ha elgondoljuk, hogy tavaly ilyenkor csak 19 évesnek látta szükségesnek lenni a köz érdekében, akkor szinte elalélunk a meghatottságtól, hogy idén már huszadik születésnapjának megülésére vette igénybe mindazt a felséges lehetőséget, amellyel különben is ülni szokott. Mély bölcsesség, nemeslelkűség, áldozatosság nyilvánul meg ebben a lépésben, s bebizonyítja, hogy mi mindentől nem riad vissza egy felséges lény, ha az emberiségről van szó, továbbá a királyi házról a mellékhelyiségekkel. Még csak el sem tudjuk gondolni, hogyan róhatnánk le hálánkat ezért a nemvárt kegyes ajándékért."

Ezt a nagy kitüntetést Anglia népe különben jegy nélkül kapja.

ÜRÜ-ÜGY

(A két éven aluli ürüket csak a belkereskedelmi miniszter engedélyével szabad levágni.)

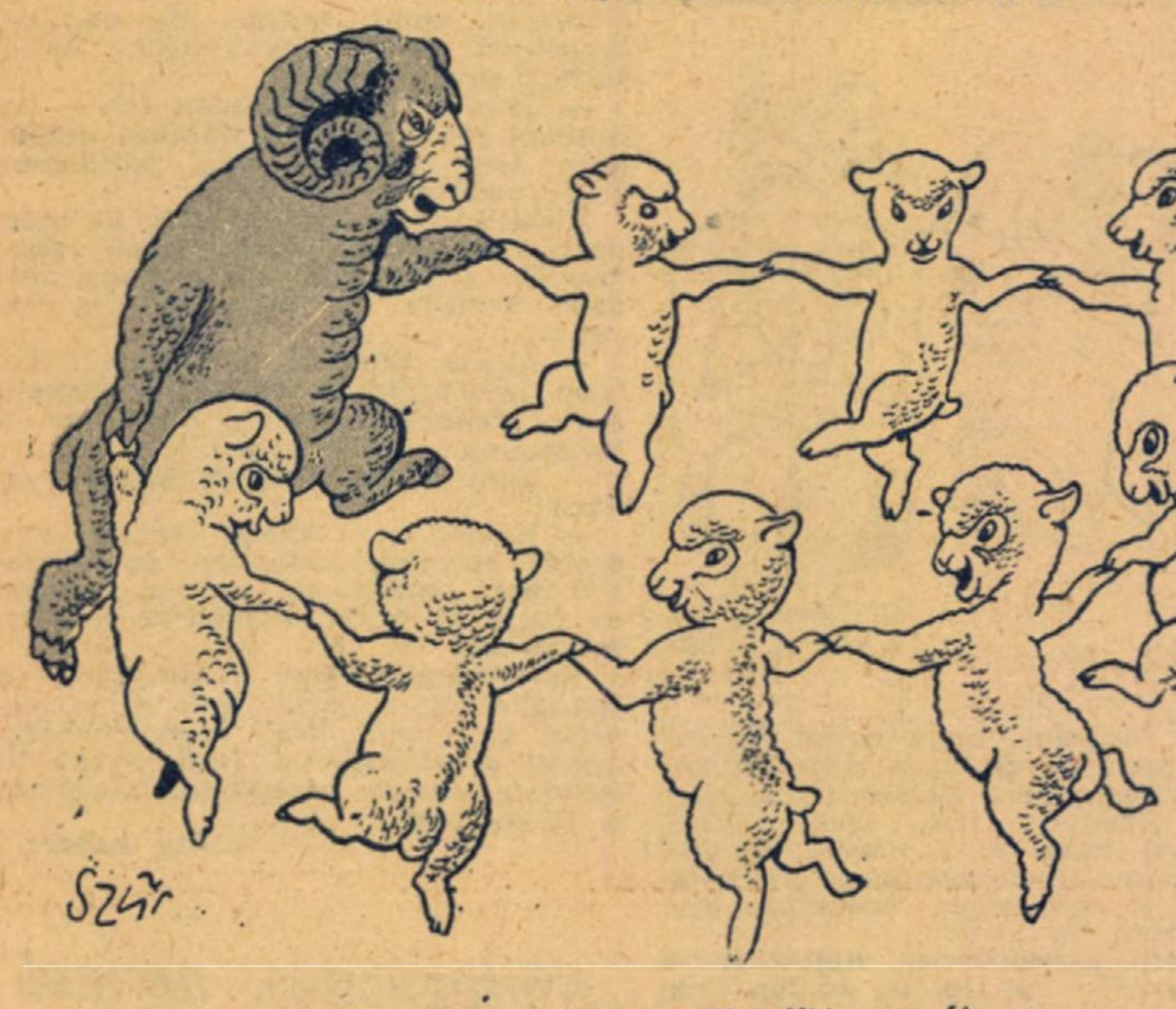

Ez a ravasz ürü így fiatalítja magát.

NYOMÓS OK

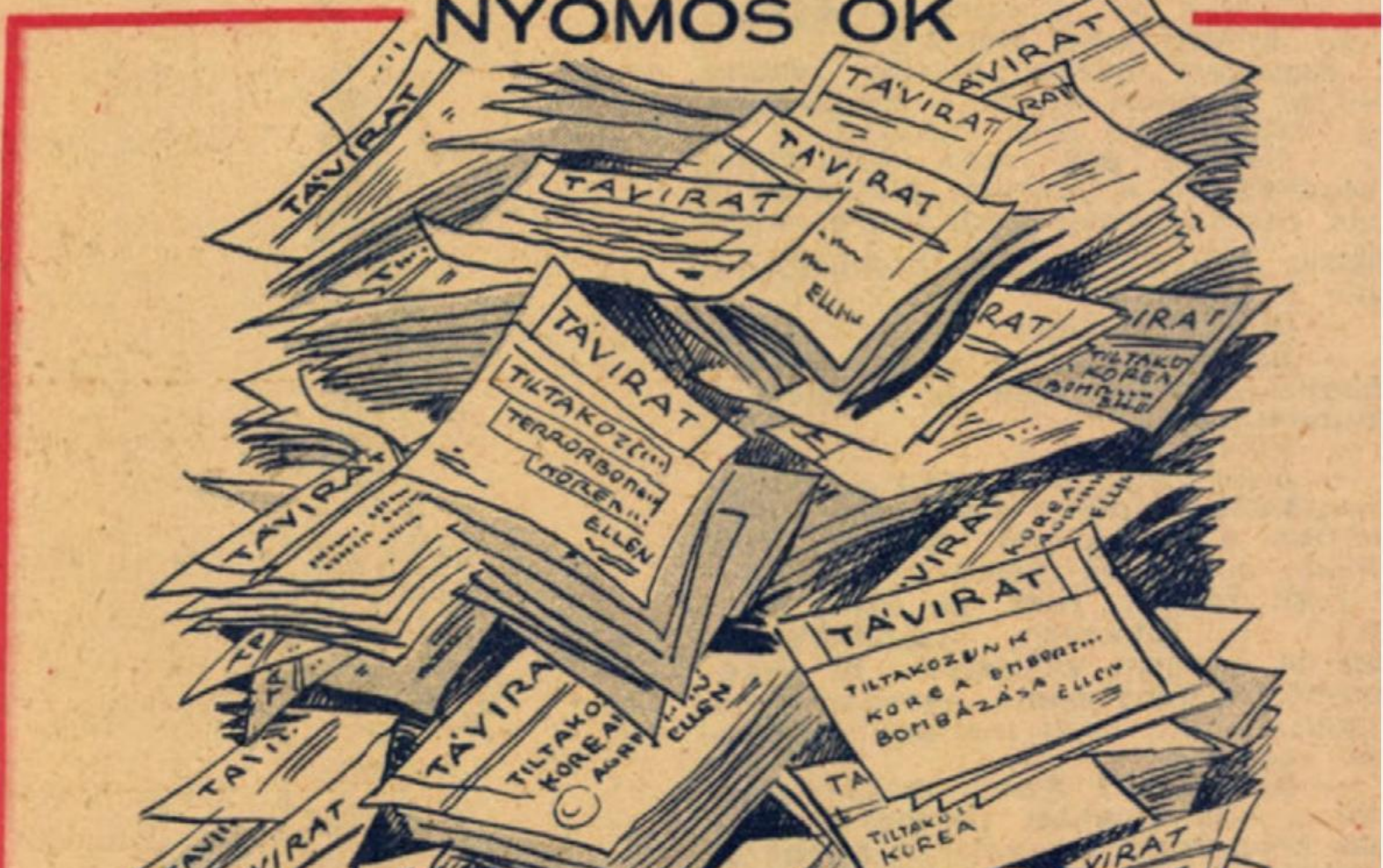
TÁVIRAT
TILTAKOZUNK KOREA BOMBÁZÁSA ELLEN
TILTAKOZ(...) TERRORBOMB(...) KOREA... ELLEN
TRUMAN

Szpiker: Kedves hallgatóim, amint hallják, Truman elnök nyilatkozik, hogy rá a tiltakozó táviratok ezrei semmi hatással sincsenek.

gépek és gépek

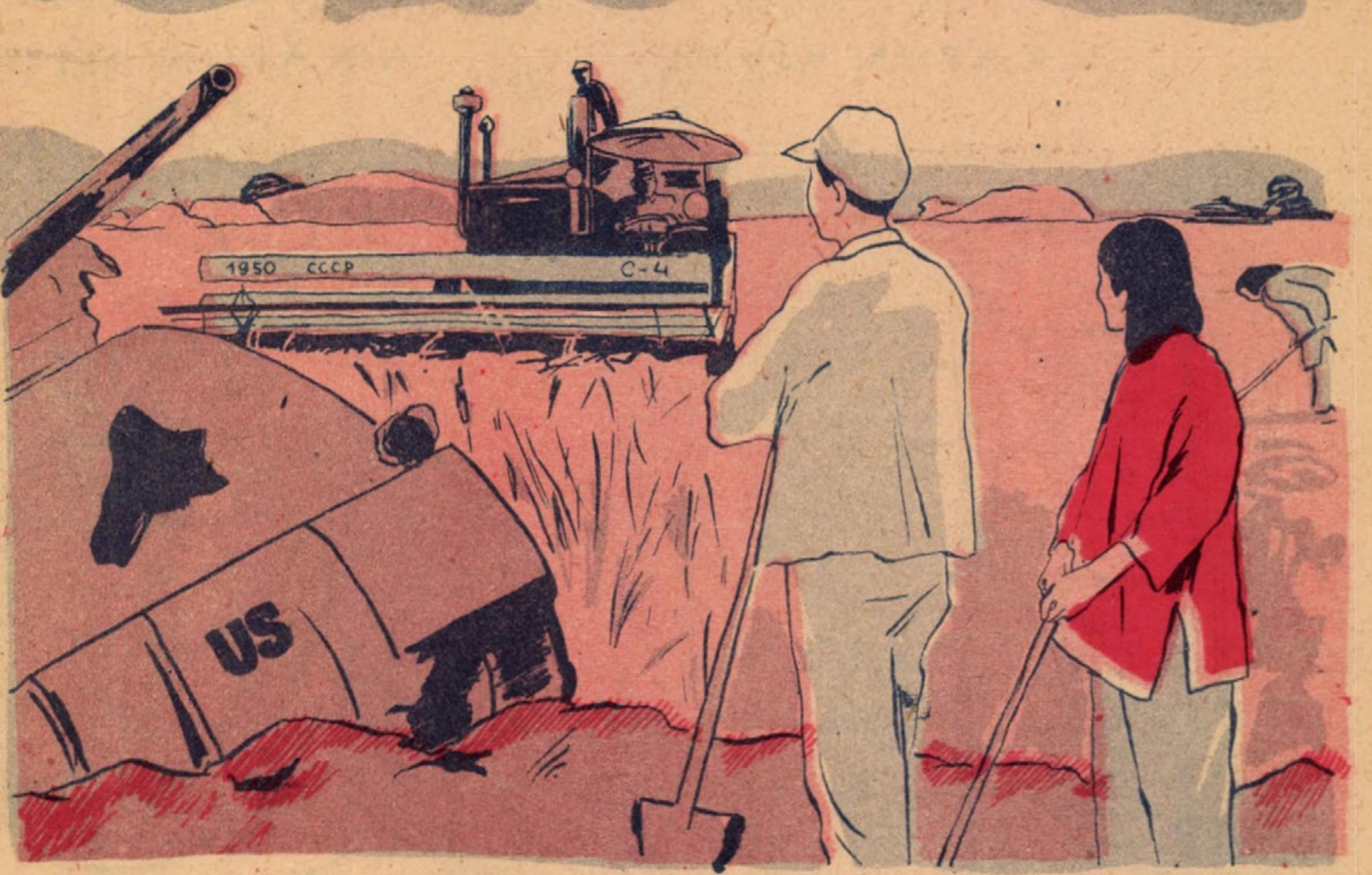

K í n a i p a r a s z t: Igaz, hogy az amerikaiak itthagyták a gépeiket, de mi azért szovjet gépekkel dolgozunk...

(Krokodil, Moszkva.)

Szenteljen tíz percet a könyökének!

Az egyik amerikai újságban olvastam a következő hirdetést:

Helyes, ha arcát éjjelre és nappalra bedörzsöli halkan LOCIT-krémmel. Ettől lesz szép, puha, bársonyos a bőre, ettől tűnnek el a ráncok a legfonnyadtabb hetvenéves nő arcáról is, ettől látszik szépnek és fiatalnak az a nő, aki a Locit-krém használata előtt még azt hitte, hogy szemétládában a helye.

De mit ér mindez annak a nőnek, aki nem használ LOCIT-féle könyökkrémet? Semmit! Egyáltalában semmit.

Hiába szép, fiatal és vonzó egy lány, ha egyszer ráncos, pudvás, hepés és hupás a könyöke. A hepehupás, recés, redves könyök már nem egy tragédiát okozott, okos, kedves, csinos és MÁSKÜLÖNBEN minden tekintetben kellemes, fiatal nők életében.

De itt nemcsak nőkről van szó. Önmaga ellen vétkezik az a férfi is, aki elhanyagolja a könyökét.

Hadd idézzük itt Mr. Clement Crott esetét, hadd tanuljon az ő kárán az egész ország.

Ez a Clement, huszonnyolcéves, feltűnően csinos, magas, karcsú, kisportolt, szőke, fiatalember volt. Ezenfelül sokszoros milliomos. Művelt, egyetemet végzett, szellemes, kellemes társalgó hírében állott, amikor beleszeretett egy gyönyörű, fiatal lányba, bizonyos Palmilla Starba, aki nem volt más, mint a Szőrmetröszt elnökének egyetlen leánya. A leány vonzódott a fiúhoz, a fiú imádta a lányt, amikor egy gyönyörű tavaszi napon teniszezni mentek.

A leány meglátta Clement könyökét, ami poshadt volt, laza, likacsos, recés, penészes, korhadt. Ettől kezdve rá nem tudott nézni a fiúra. Undorodott tőle az egykor még annyira szerelmes lány. A fiú sohasem tudta meg mi történt, csak érezte, hogy a lány elhidegült tőle, riválist sejtett a háttérben, mindenre gyanakodott, csak A SAJÁT KÖNYÖKÉRE NEM!

Holott mindenkinek a Saját Könyöke a legnagyobb ellensége.

Ha naponta tíz percet szentelt volna a könyökének ez a szerencsétlen milliomosfiú, még ma is élne. Mert felesleges mondanunk, hogy szerelmi bánatában leugrott a Chrysler Building hetvenharmadik emeletéről.

De így jár mindenki, aki nem törődik a könyökével és nem gondozza naponta legalább tíz percig, LOCIT-krémmel!

Nem túlzunk, ha leszögezzük, hogy jelenleg az egész világon a legnagyobb veszély a gondozatlan, recés, renyhe, rohadt, romlott, úgynevezett RINTANYÁS könyök.

Előzzük meg a bajt. Ha könyökünk ma még normálisnak, bársonyosnak és hegyesnek látszik is, máris kezeljük LOCIT Könyökkrémmel! Ne akkor ugráljunk, amikor már késő. Első a szép könyök! A második is! Gondozzuk tehát naponta az ÉLETMENTŐ LOCIT-krémmel!

Királyhegyi Pál

MacArthur meg a rózsaszínű szemüveg

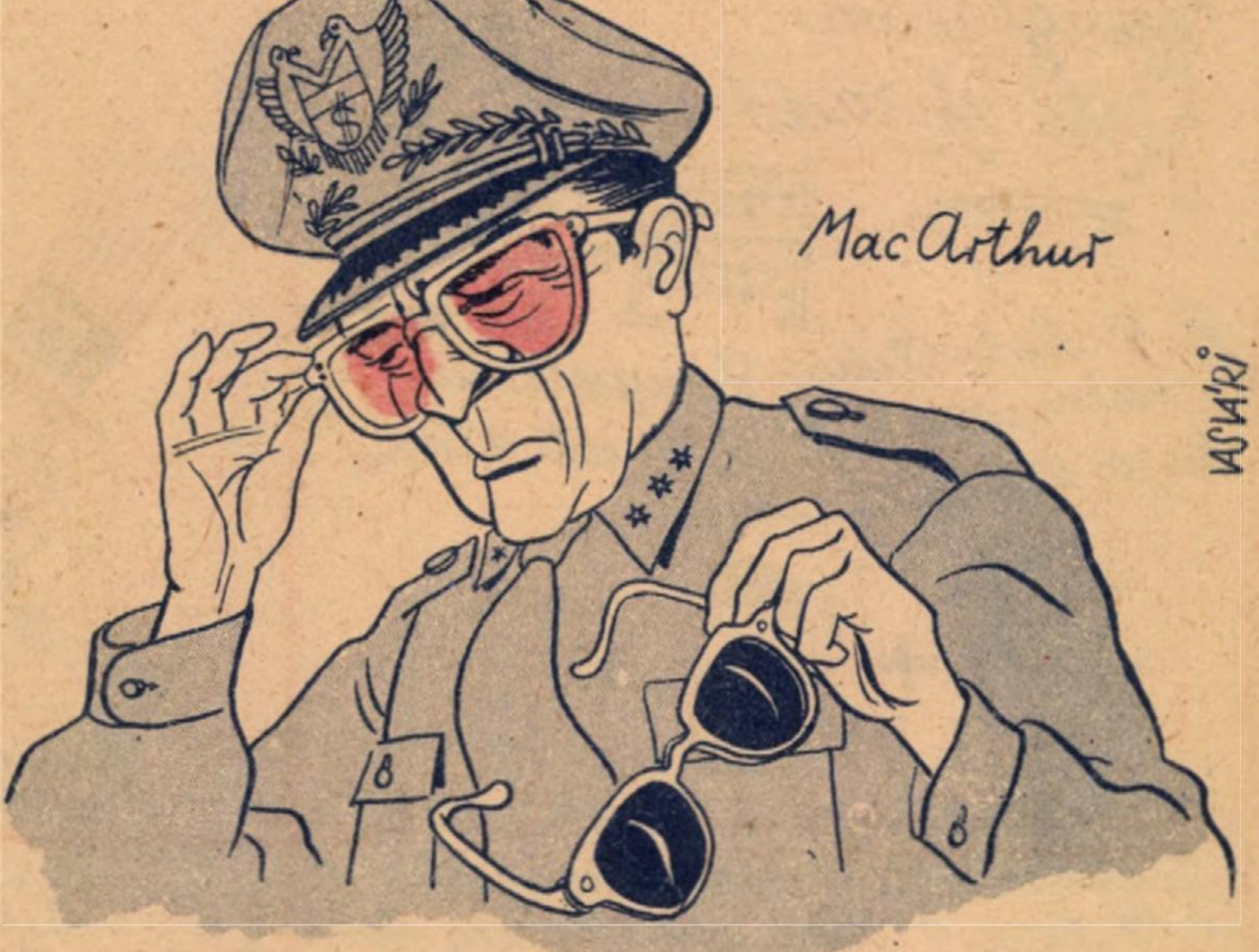

Érdekes ezen keresztül éppen olyan sötéten látom a helyzetet.

Hol robbant a gyujtózsinór?

(A Szegedi Kenderfonógyár többszöri tiltakozás ellenére is olyan rosszminőségű fonalat szállított az Ipari Robbanóanyag NV-nek, hogy az ebből készült robbantózsinór a bányákban használhatatlannak bizonyult és így a munkát nagymértékben hátráltatta.)

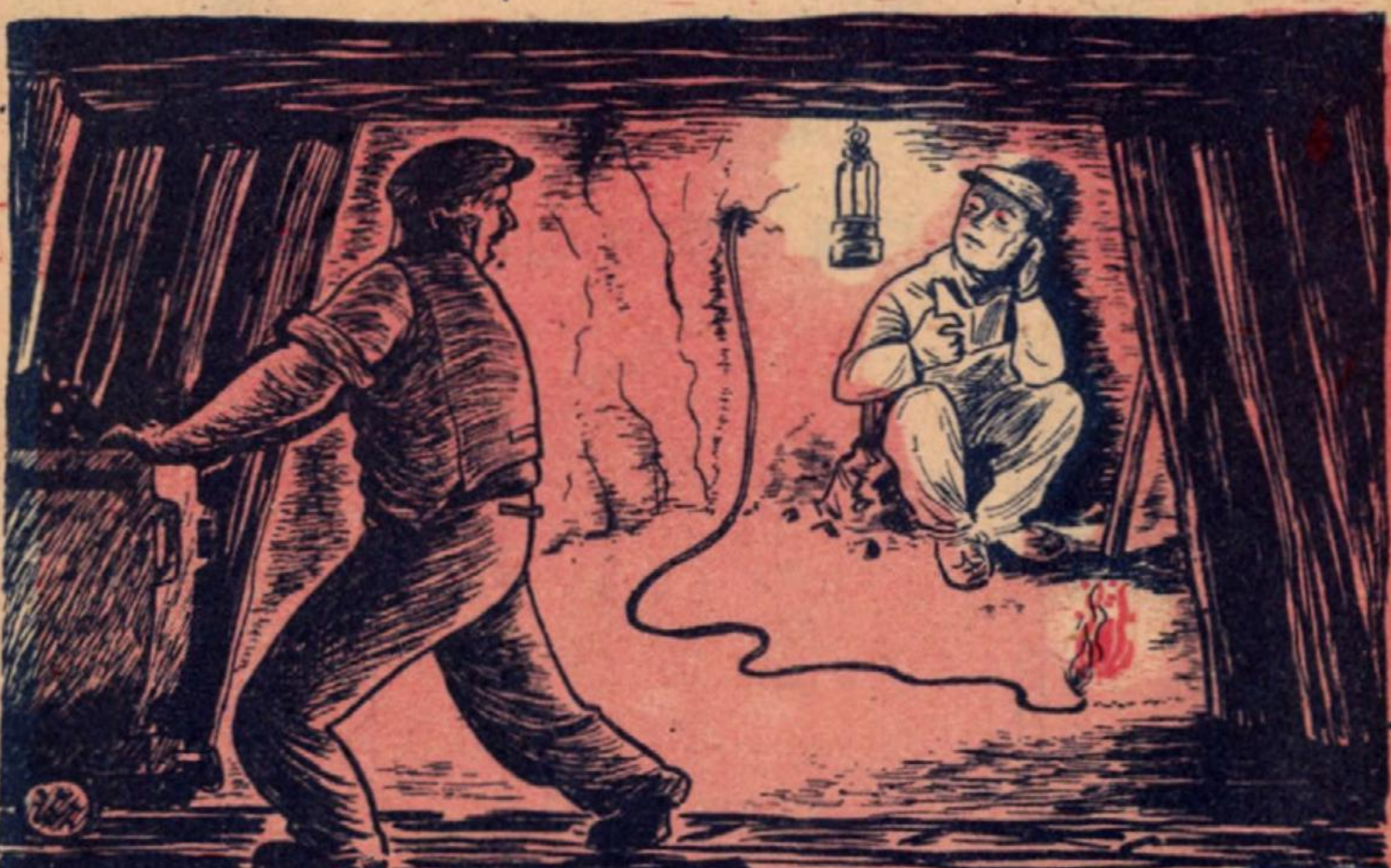

— Mondja szaktárs, maga nyugodtan olvas a robbantózsinór mellett?

— Ez a zsinór a szegedi kenderből készült, ez nem itt fog robbantani, hanem a Szegedi Kenderfonógyárban.

Megérkezett a fürdővonat

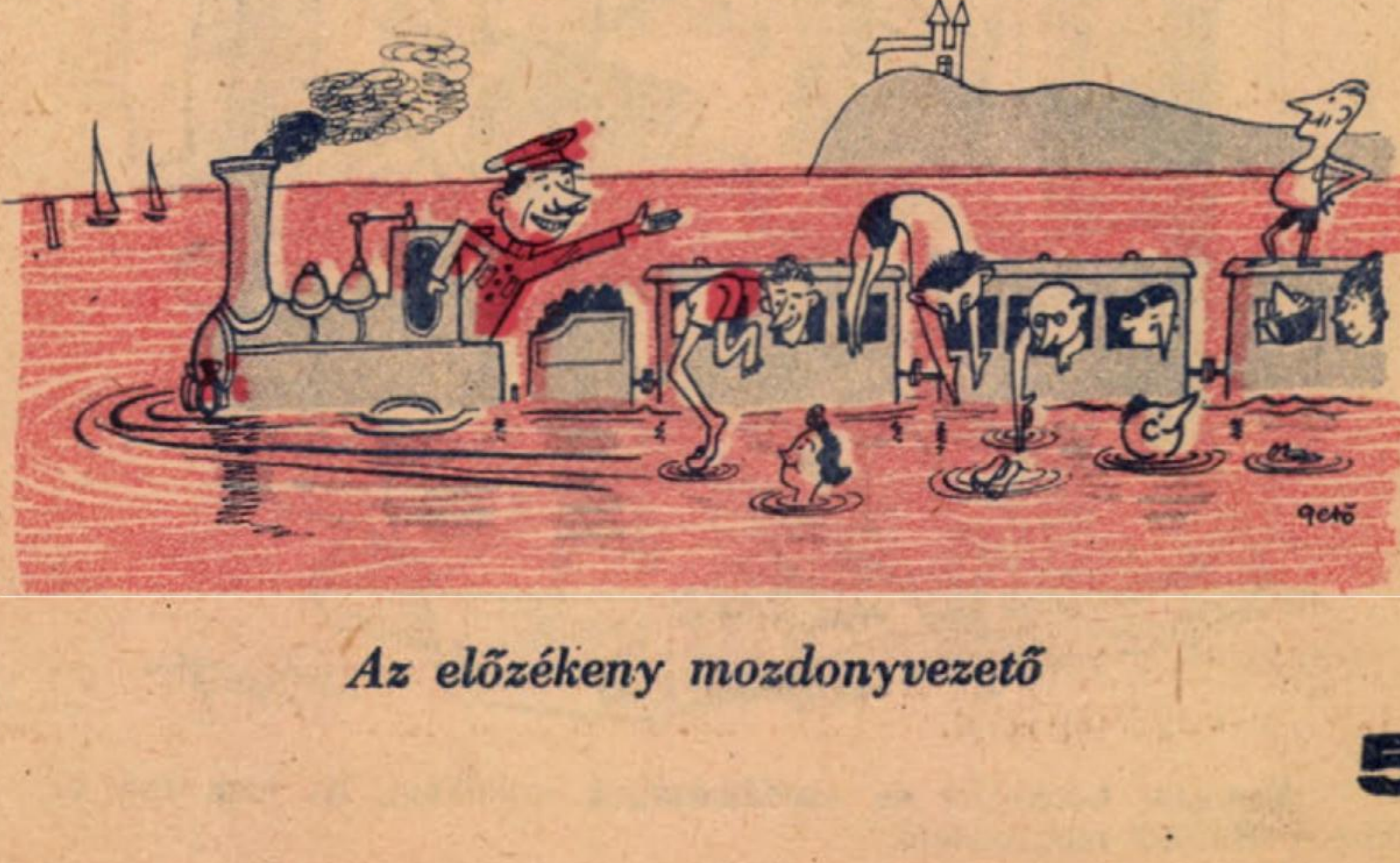

Az előzékeny mozdonyvezető

A Vatikánból jelentjük:

A KAPUN KÍVÜL

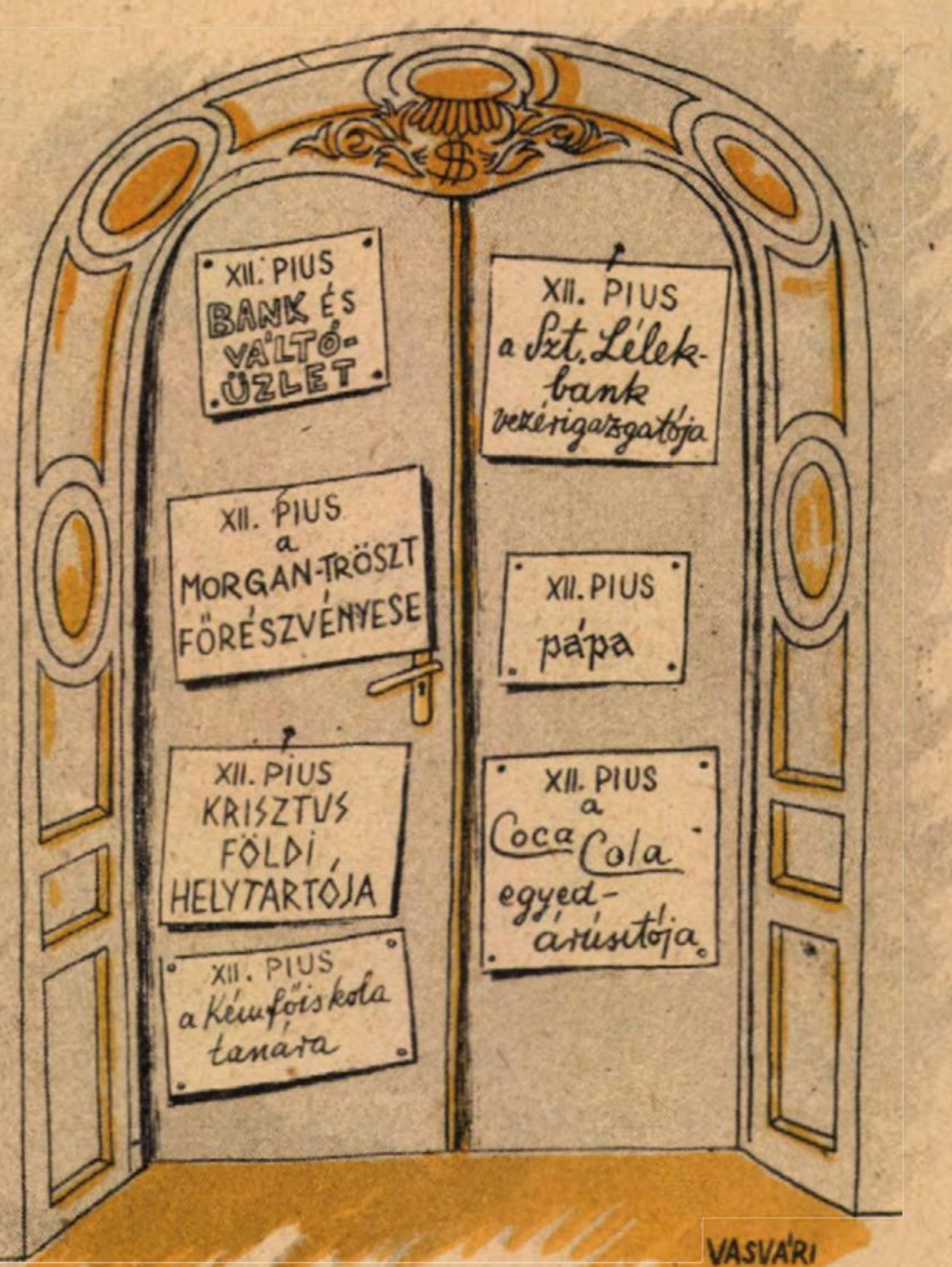
XII. PIUS
BANK ÉS VÁLTÓ-ÜZLET
XII. PIUS
a Szt. Lélek-bank
vezérigazgatója
XII. PIUS
a
MORGAN-TRÖSZT
FŐRÉSZVÉNYESE
XII. PIUS
pápa
XII. PIUS
KRISZTUS
FÖLDI,
HELYTARTÓJA
XII. PIUS
a
Coca Cola
egyed-
árusítója
XII. PIUS
a Kémfőiskola
tanára
VASVÁRI

A KAPUN BELÜL

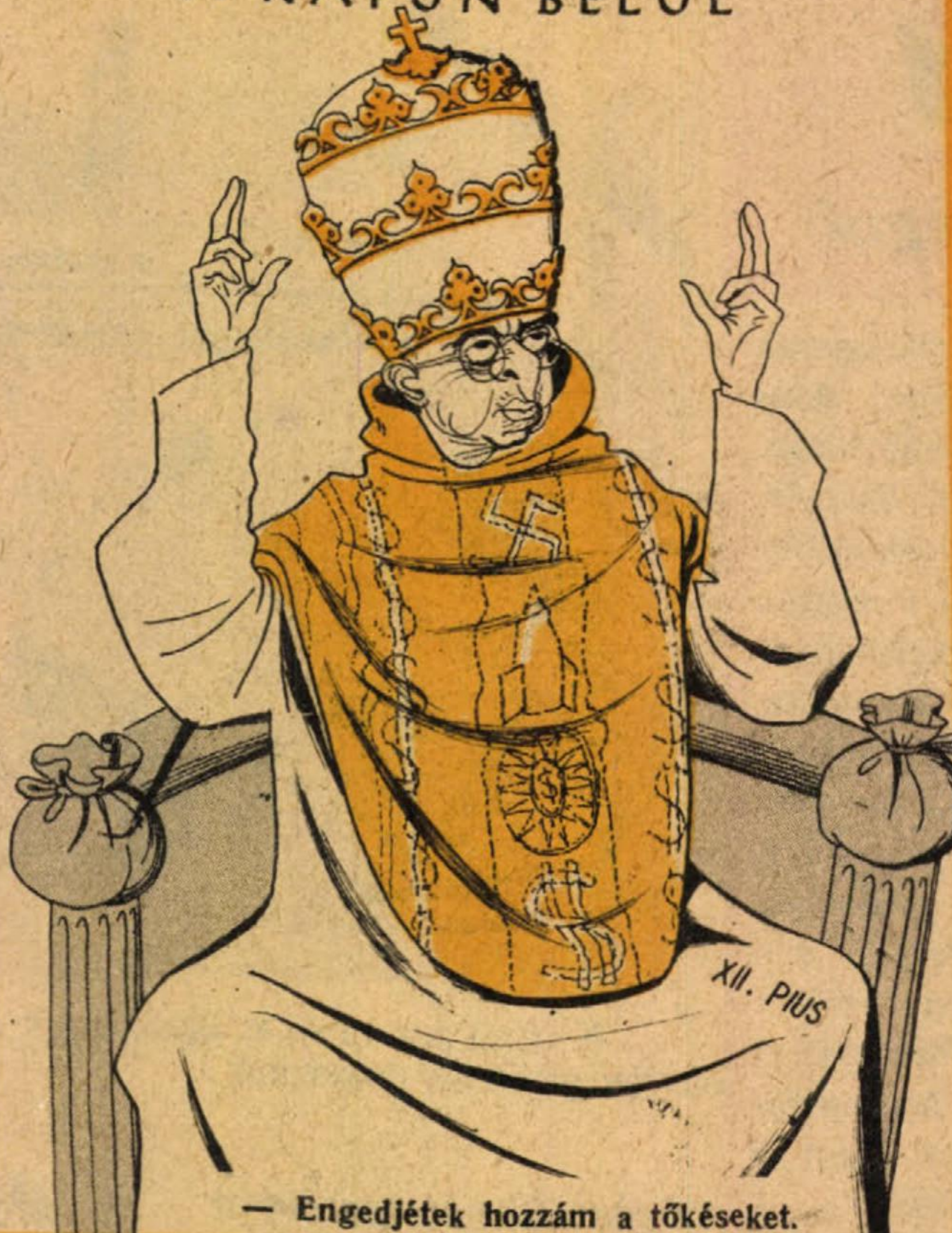

— Engedjétek hozzám a tőkéseket.

Bohóc a tölgyasztalon

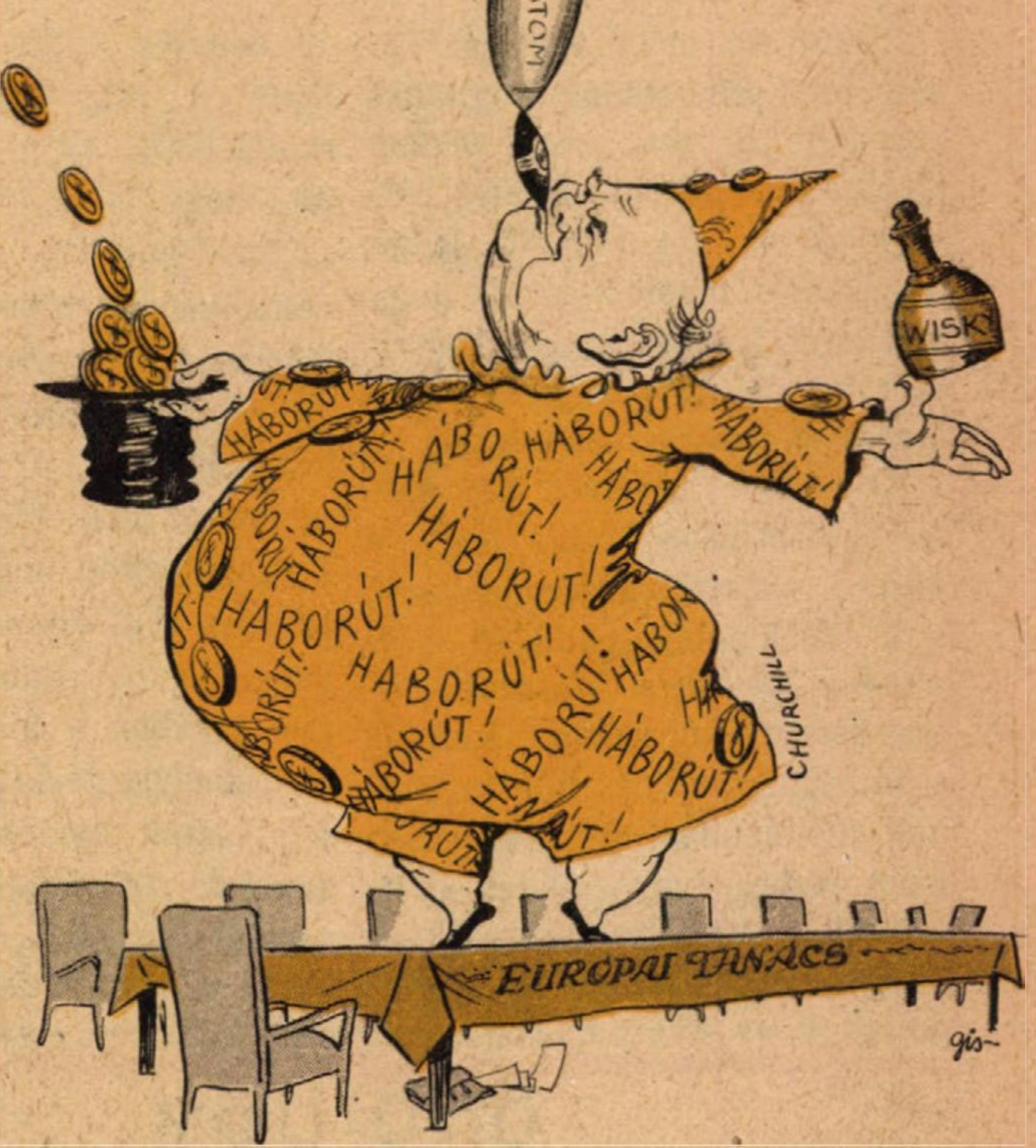
ATOM
WISKY
HÁBORÚT!
HÁBORÚT!
HÁBORÚT!
CHURCHILL
EURÓPAI TANÁCS
gis-

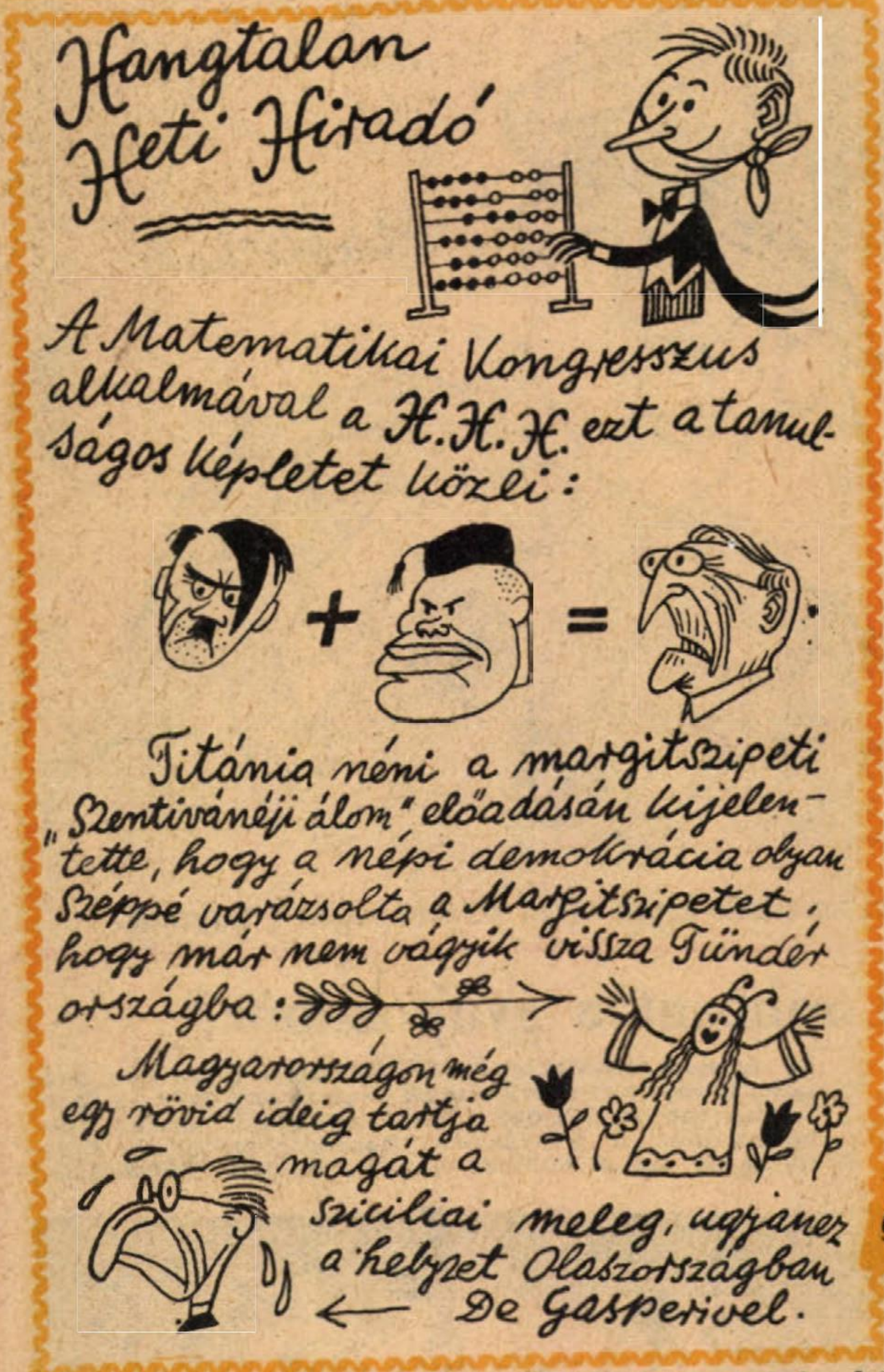

Hangtalan Heti Híradó

A Matematikai Kongresszus alkalmával a H. H. H. ezt a tanulságos képletet közli:

Titánia néni a margitszigeti „Szentivánéji álom" előadásán kijelentette, hogy a népi demokrácia olyan széppé varázsolta a Margitszigetet, hogy már nem vágyik vissza Tündérországba:

Magyarországon még egy rövid ideig tartja magát a szicíliai meleg, ugyanez a helyzet Olaszországban De Gasperivel.

A LÁNCOS-KUTYA KONCOT KAP

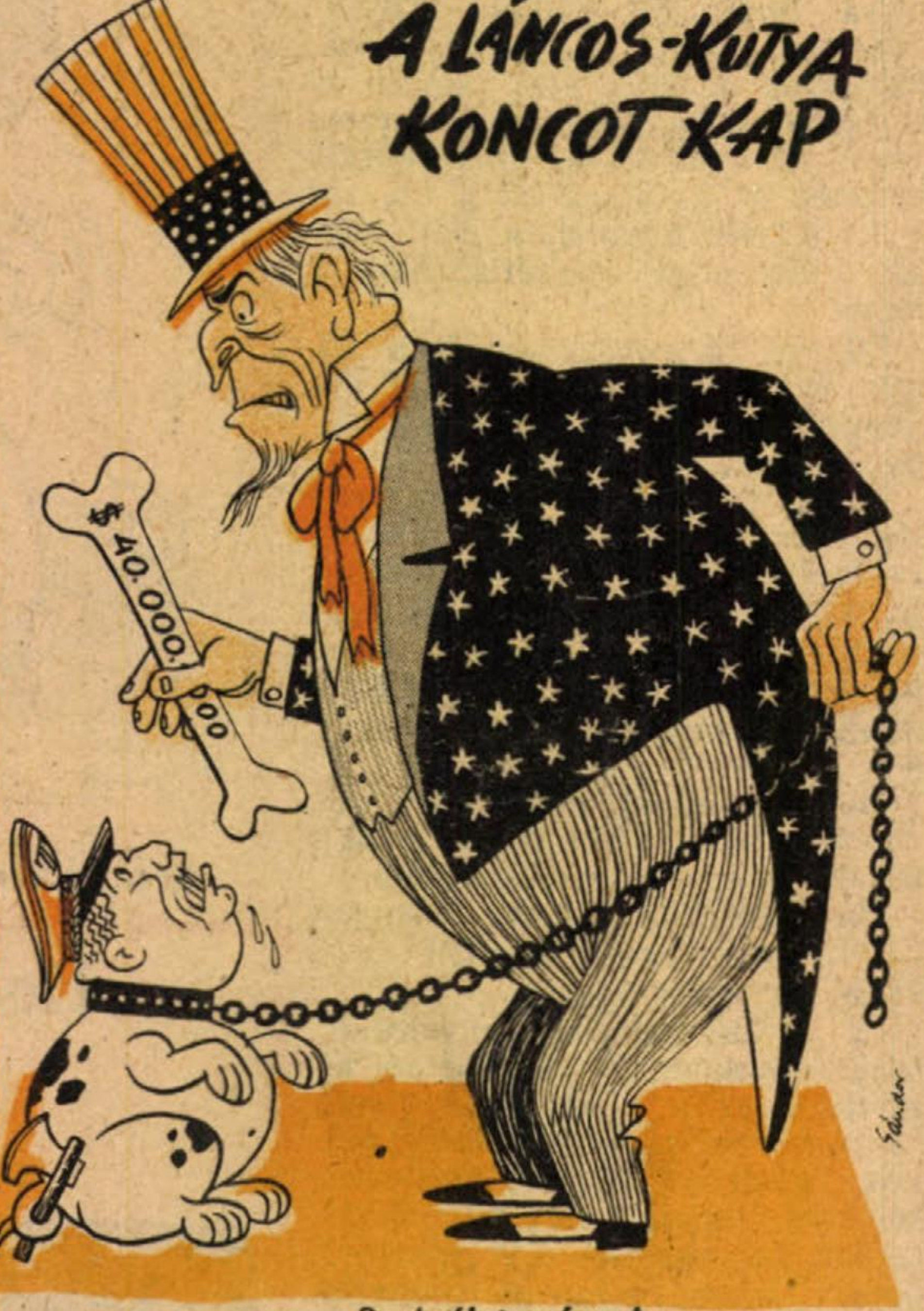

— Szolgálni szépen!

Háttérben a Balatonnal..:

Csak tudnám, hogy miért figyel? Talán húsz perce ül a part szélén, alig tenyérnyire a Balatontól és néz. Kissé vizenyős, kék szeme van, domború hasa és a hasán, bőrtokban nyitott fényképezőgép. Jól belenézek a két vizes szemébe, így, most nézz, te... te...

— Szép zsánerképet, háttérben a Balatonnal? — áll fel és odalép hozzám. Áhá, strandfényképész.

— Nem, köszönöm, rossz a fényképarcom!

— Azt csak tessék Gyalekre bízni! — düllieszti ki a hasát. — Gyalekkép, mindig szép. Hehehe...

Recsegve nevet, mintha valaki viccet mondott volna. — Végigdőlök a fövenyen és nem reagálok.

— Esetleg egy szép sportfotót, kézállásban a parton. Elküldjük a kis asszonykának Budapestre, hadd lássa, milyen remek kondícióban van a kis férje!

— Nőtlen vagyok!

— De menyasszony csak van? — Hamiskásan néz rám és felemeli a mutatóujját.

— Nincs!

— Akkor egy szép totált a kedves mamának, fekve a homokban, háttérben a Balatonnal. Nagyon fog örülni a kedves mama...

Nem felelek. Nem és nem. Fekszem a fövenyen, összeharapott szájjal és nem válaszolok. A vizesszemű hasfényképész azonban nem hagyja abba. Leül mellém, cigarettát vesz elő.

— Dohányzik? Nem? Milyen okos dolog. Két csomag Harmonia árához még hozzátesz valamit és máris megvan három szép kabinet felvétel. Ott a kis toronynál, nagyon jó folthatást lehetne elérni, háttérben a Balatonnal...

— Nem kérek felvételt!

Igyekszem ezt olyan éles hangon mondani, hogy több, évszázados tölgy pirulva távozott volna mellőlem a szégyentől. De nem ő. Ő ott ül, szívja a füstöt a keshedt mellére, ártatlan kék vizenyőkkel néz rám és a fürdőnadrágomra veri a hamut.

— Becsületszavamra, nem azért mondom, mert nekem üzlet, megcsinálom saját árban, de nagyon szeretném önt lefényképezni. Ritka férfias profilja van!

— Uram — egyenesedek fel — én pihenni jöttem ide, a Balaton mellé. Nem kell fénykép. És különben sincs profilom!

Kicsit megdermed az arca. Ez még nem fordult elő, hogy valaki egyszerűen a szemébe vágja, hogy nincsen profilja. Ez még neki is váratlan.

— Akkor talán a habokban? Hat szép levelezőlapot csinálunk önnek, amint fekszik a vizen, háttérben a Balatonnal... Rendben?

— Nem megyek vízbe. Náthás vagyok!

— Remek... Akkor talán egy tréfás felvétel, kalapban és fürdőtrikóban, amint sál van a nyakán és fujja az orrát, háttérben a Balatonnal...

Körülnézek. Miért olyan sima és homokos ez a part? Csak lenne legalább egy tégla, hogy szétverhetném ennek a rémnek a fejét. Hogy itt helyben utolsót sóhajtana, háttérben a Balatonnal.

Vajda Albert

AMINEK NEM SZABADNA LENNIE

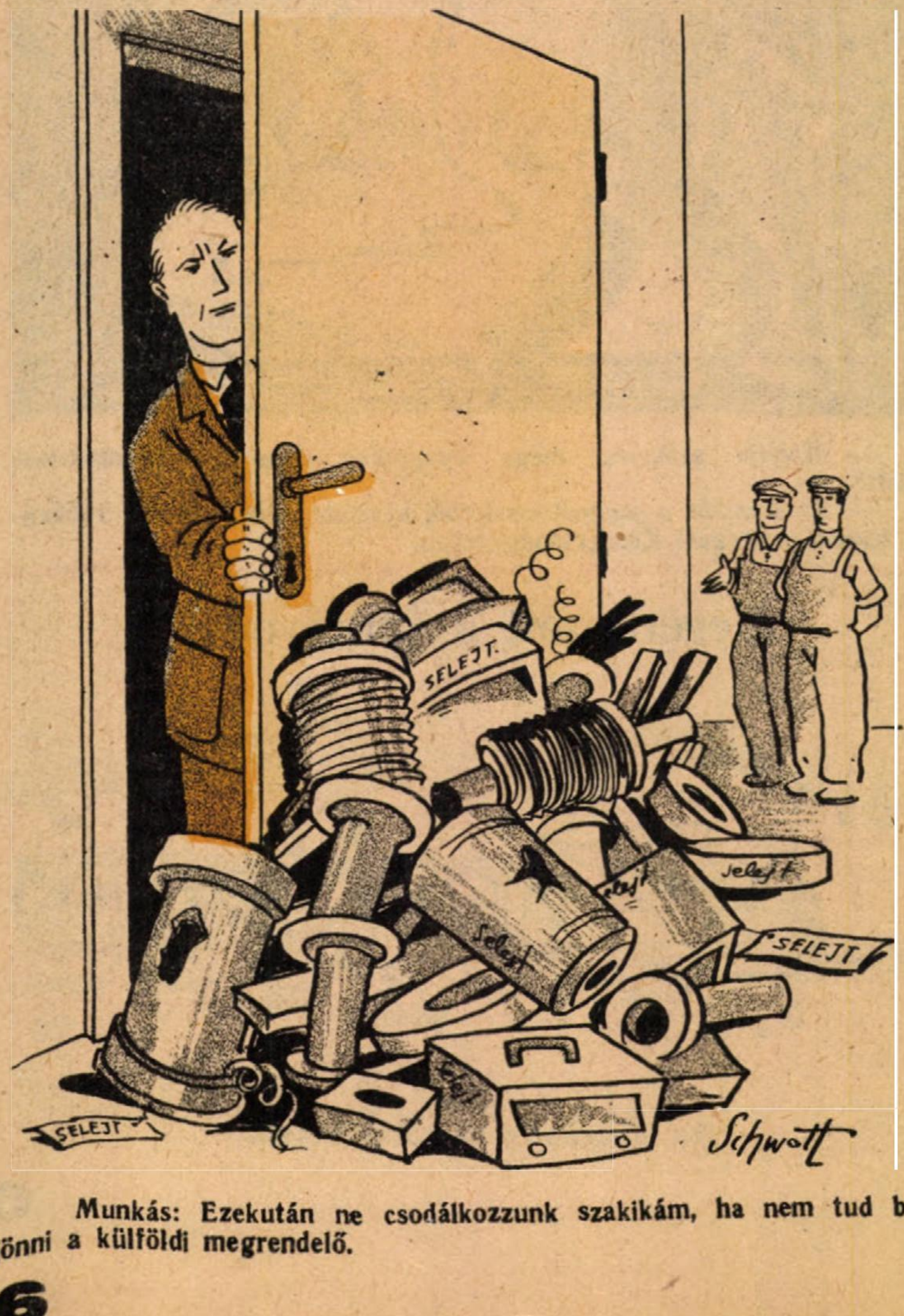
SELEJT.
SELEJT
Selejt
SELEJT
Selejt
Selejt
SELEJT
Schwott

Munkás: Ezekután ne csodálkozzunk szakikám, ha nem tud bejönni a külföldi megrendelő.

Ludas Matyi azt üzeni

Ifj. G. Gy. Nagykanizsa. Írását megkaptuk, de... Ne csüggedjen.

M. Gy., Kistarcsa. Valóban nem felel meg, a próba ezúttal, sajnos, nem járt szerencsével. Üdvözlet.

H. G., Baja. Az egyik vers jönni fog.

H. Éva, BP. Politikailag jól megfogott írások, de nem elég mulatságosak, szatírájuk nem elég éles. Inkább riportszerűek; nem nekünk valók.

N. J. Ügyes, de még messze van a közölhetőségtől, ami túl fiatal korára való tekintettel nem is csodálatos. Olvasson és tanuljon sokat.

Dr. G., Bp. Ez most már kifogástalan és közölhető.

Nem közölhetők: Ifj. T. P. Debrecen, J. F. Orosháza.

P. István, Sashalom. „Kázé". „Tűzfa". Nem közölhetők.

Farkas Ferenc. A beküldött rajzvázlatból nem tudjuk megállapítani, hogy érdemes-e a rajzolással hivatásszerűen foglalkoznia. Attól tartunk azonban, hogy nem érdemes, s ezért azt ajánljuk, hogy más irányban igyekezzék felhasználni a demokráciánkadta tanulási lehetőségeket. Szívélyesen üdvözöljük.

D. András, Dunapentele. Számunkra nem megfelelő kéziratát **kivételesen** visszaküldjük.

F. Miklós, Sé. A Farkas Ferencnek szóló üzenet Önnek is szól.

K. Gy. Győr. Úgy látszik, van tehetsége. Küldjön újabb anyagot is.

H. Béla Eger, H. Gábor Budapest. Kézirataik határozott humorérzéket árulnak el, de nekünk több kell. Ezek sajnos nem ütik meg lapunk mértékét.

Költözködés, aminek örülni lehet

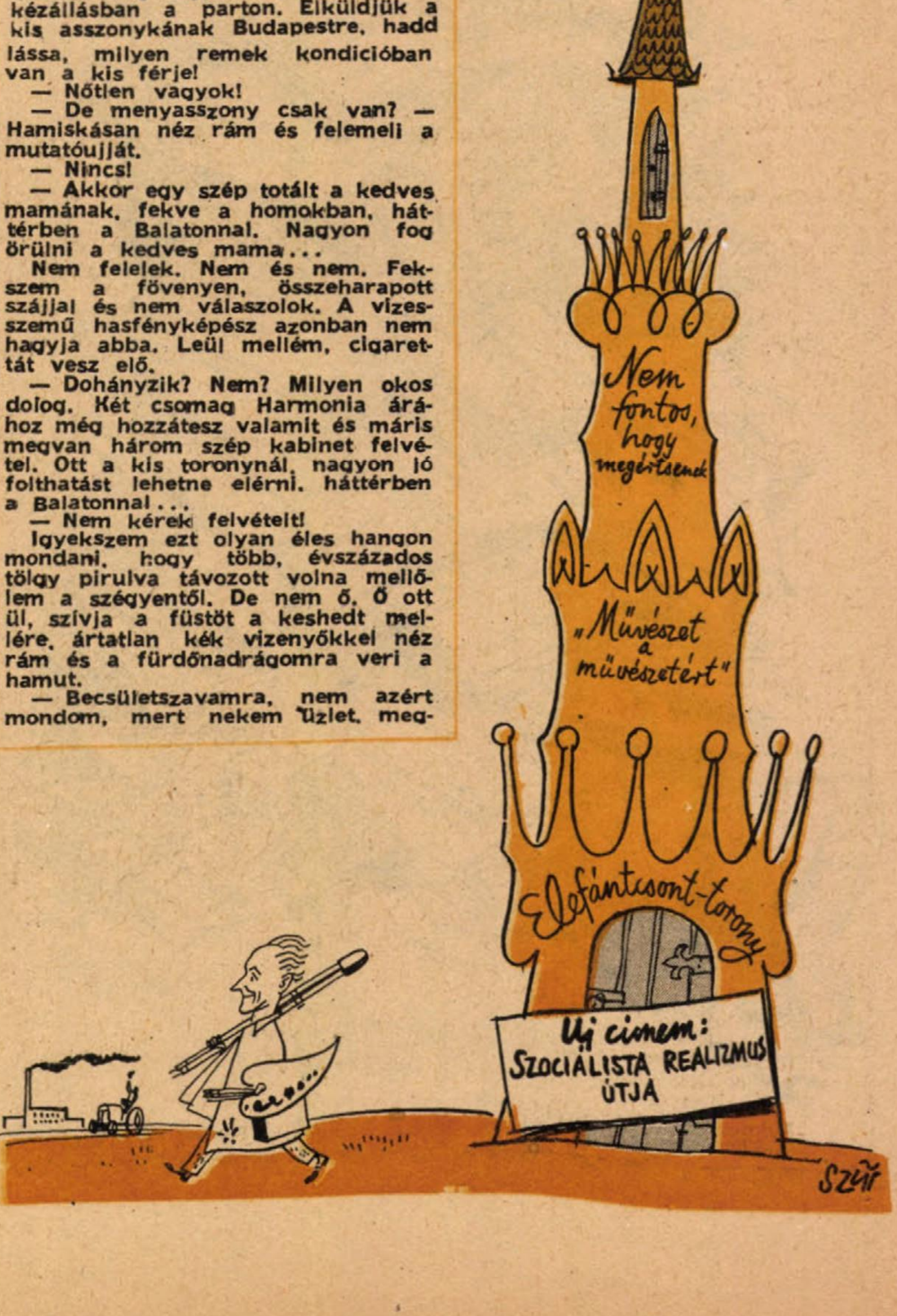
Nem fontos, hogy megértsenek
„Művészet a művészetért"
Elefántcsont-torony
Uj címem:
SZOCIÁLISTA REALIZMUS ÚTJA
SZŰR

AUSZTRIAI VIGASZ

(Ausztria a Marshall-segély keretében 60.000 tonna ehetetlen romlott lisztet kapott méregdrágán.)

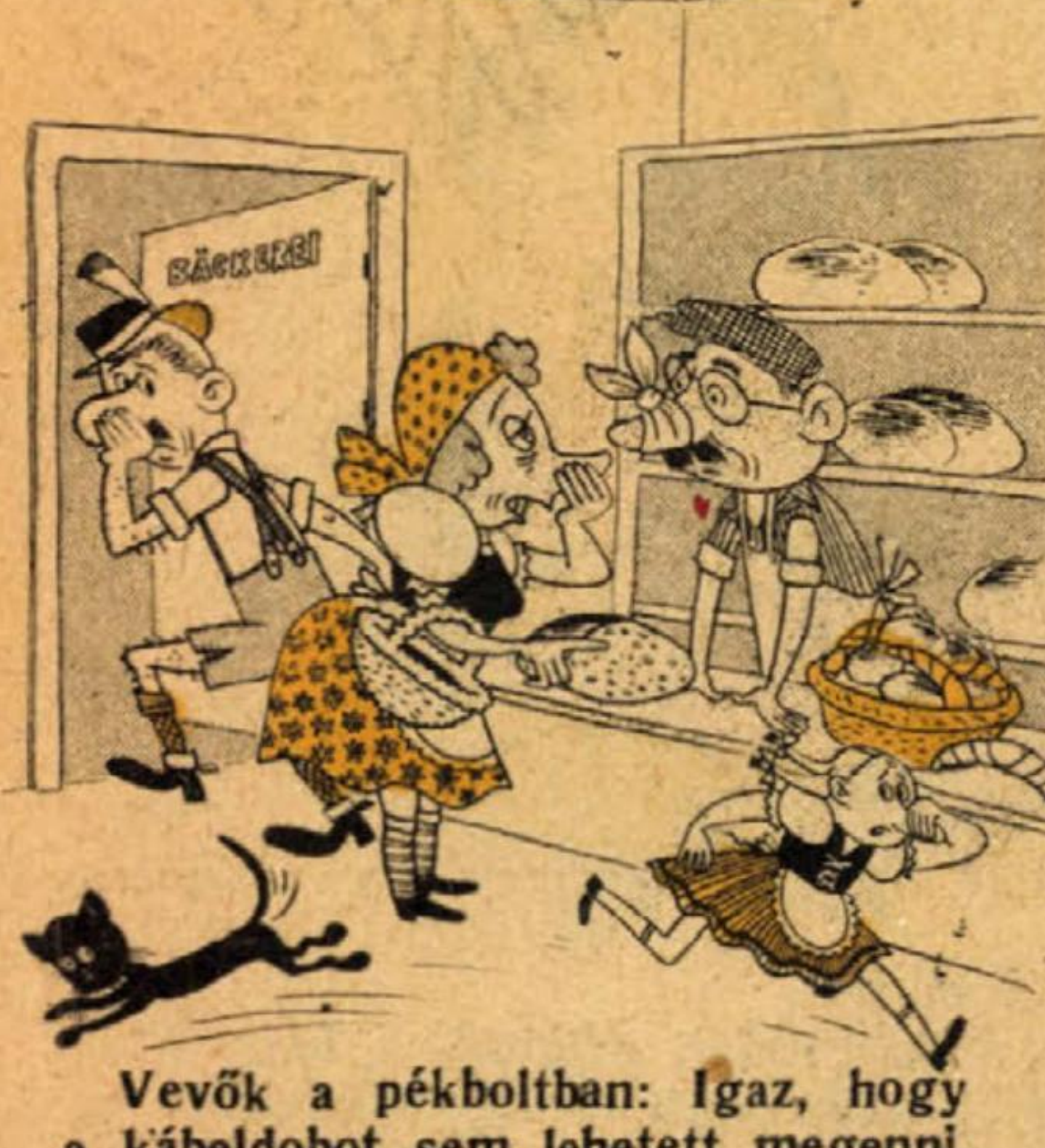

Vevők a pékboltban: Igaz, hogy a kábeldobot sem lehetett megenni, amit tavaly kaptunk, de az legalább nem volt ilyen büdös.

Ebadta kölyke, meg a dobolás

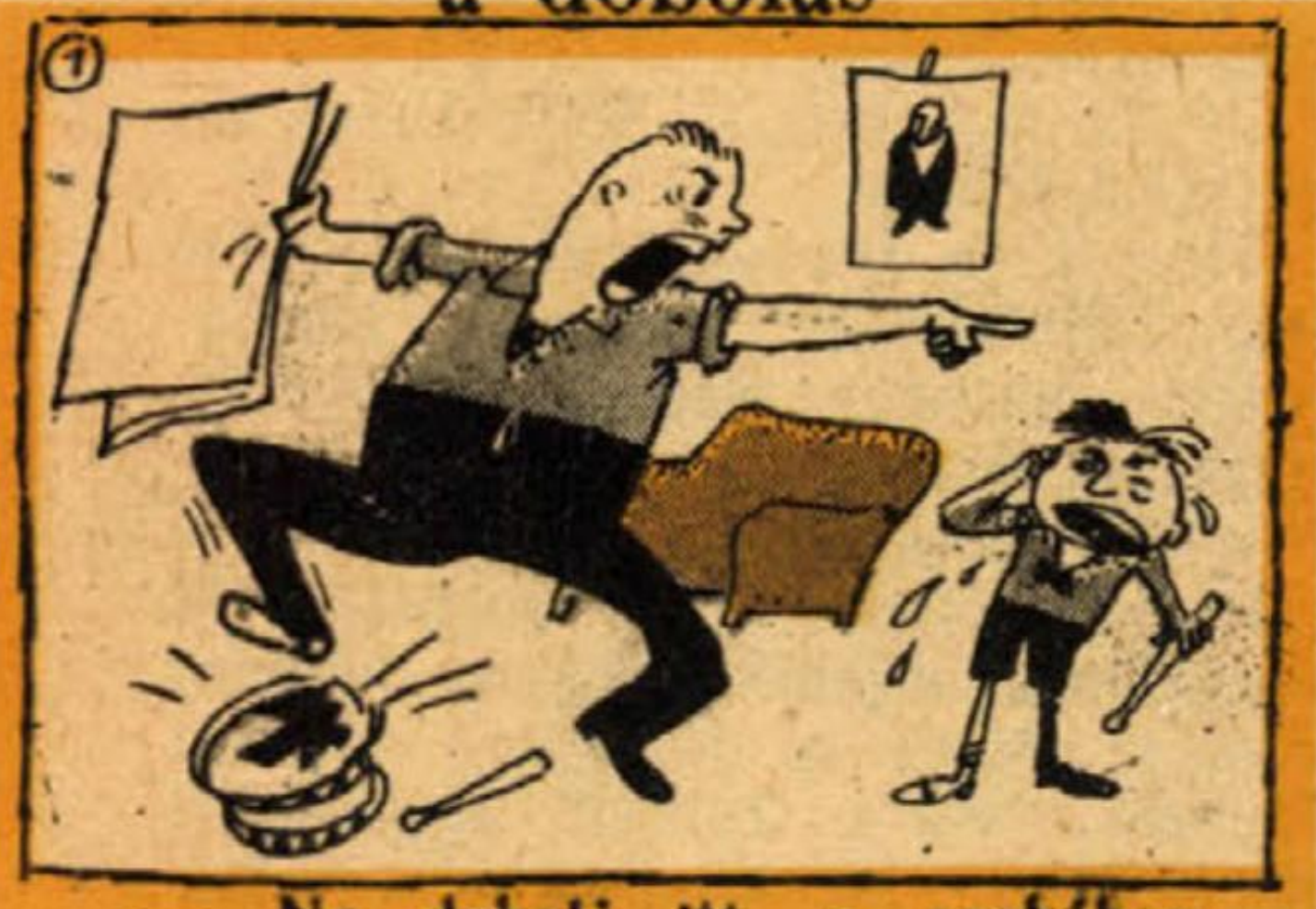

— Ne dobolj itt a szobában, ebadta kölyke. Mars ki az udvarra dobolni!

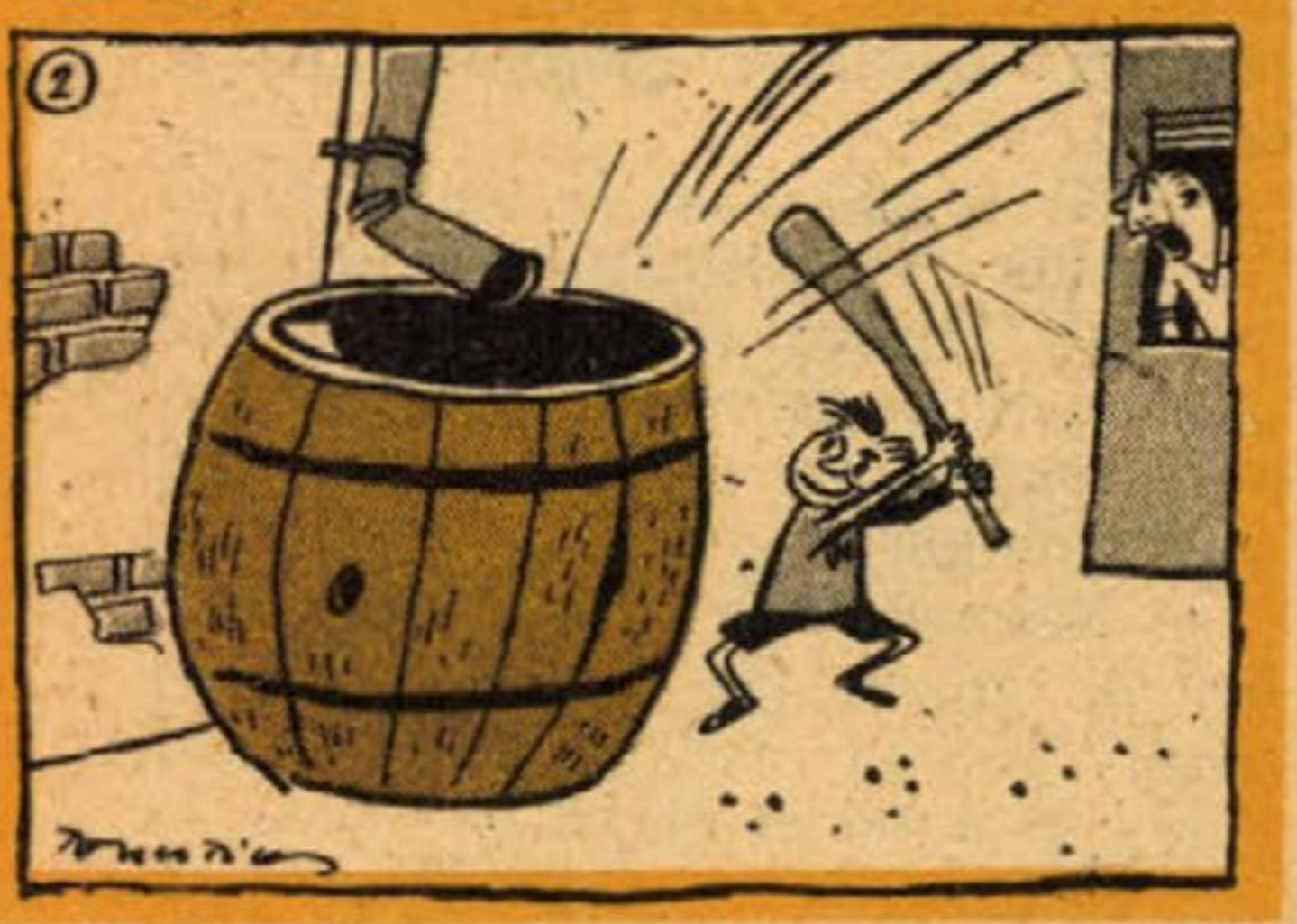

Hogyan halásszunk REPÜLŐHALAT?

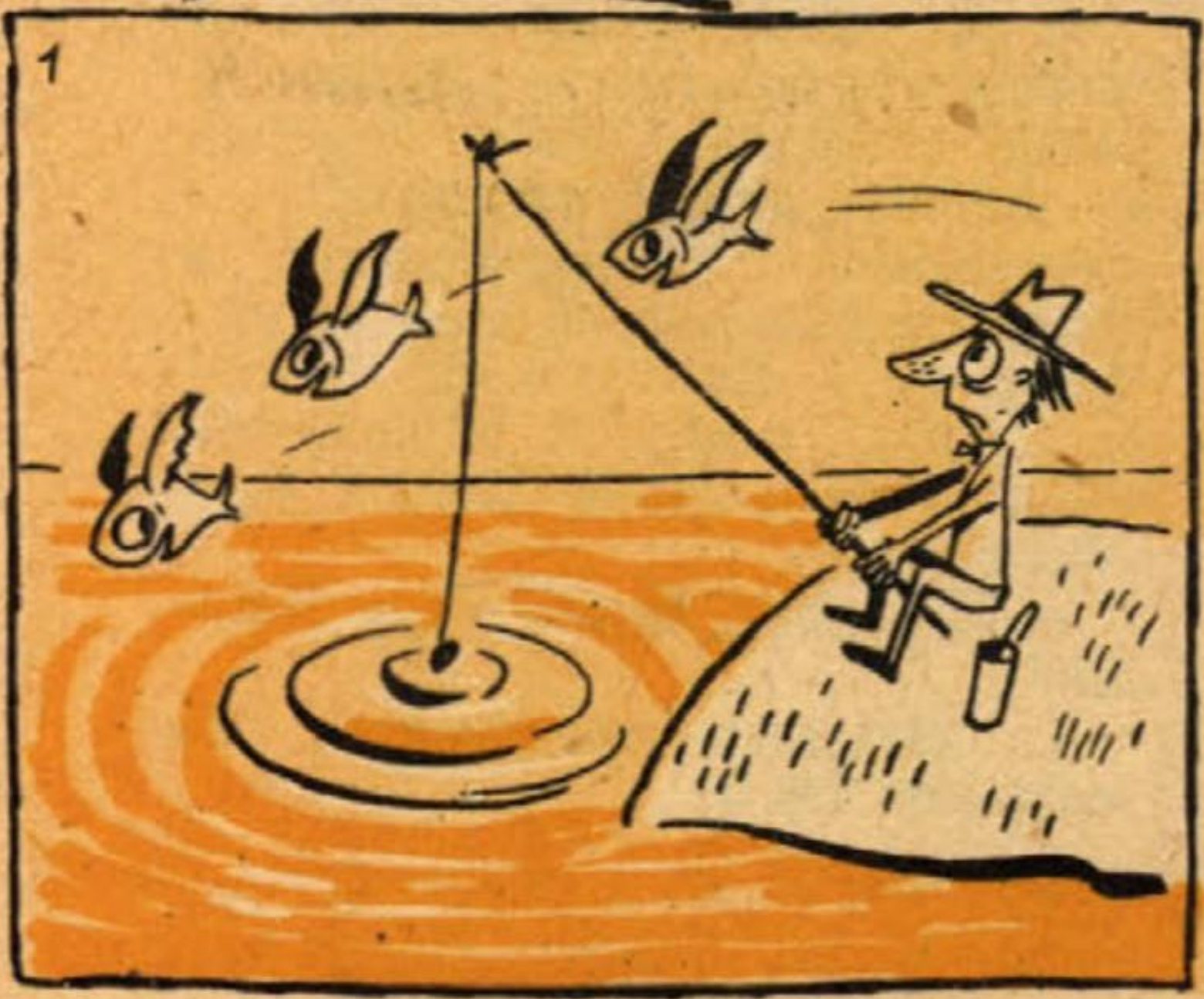

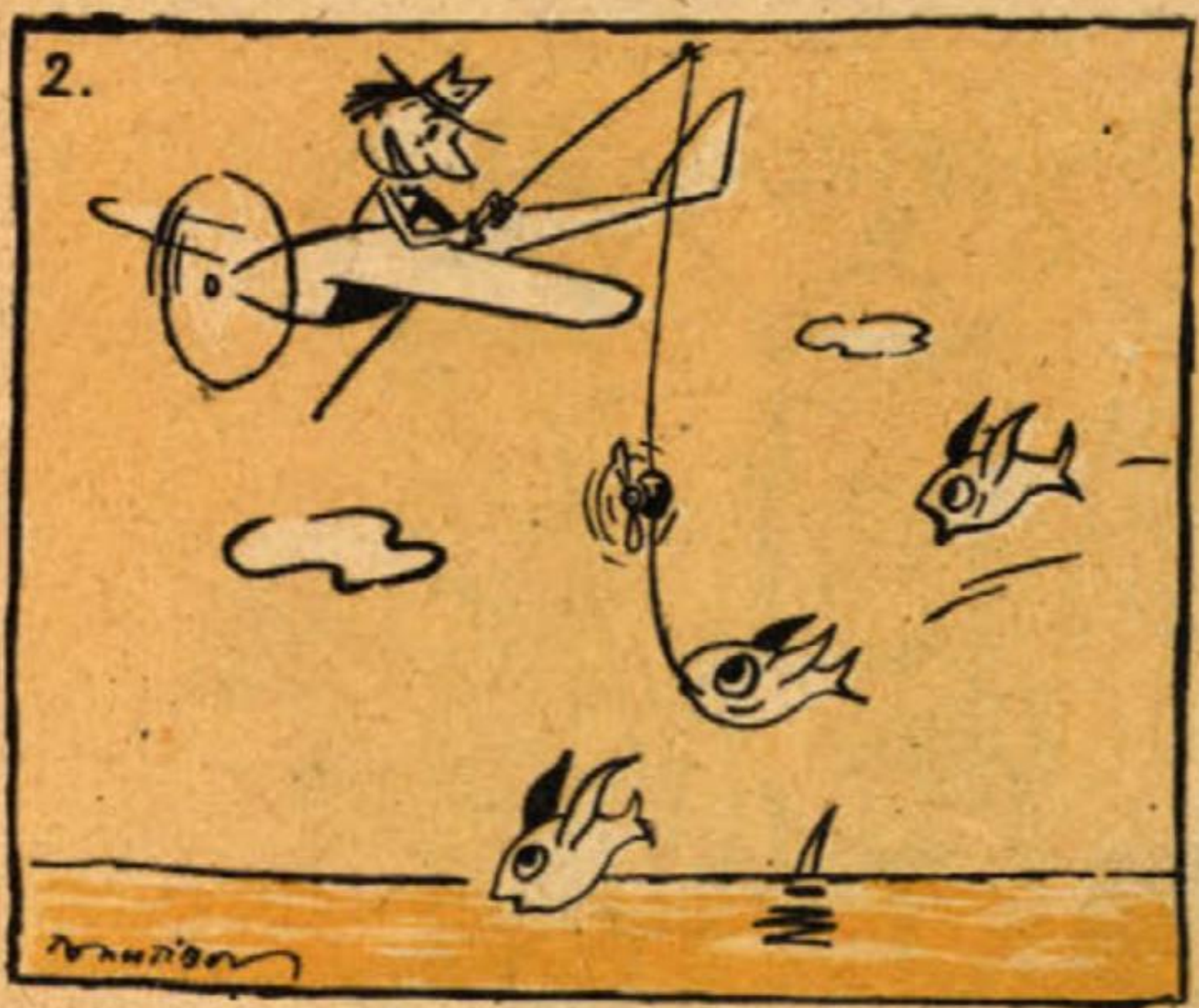

Ludas Matyi

Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: GOLÁCS ERNŐ
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

Aki nem szereti, ha dícsérik . . .

Néhány héttel ezelőtt megkértem Becskerekit, hogy bizonyos ügyben, bizonyos helyen, bizonyos személynél protegáljon. Ügyem méltányos, sőt igazságos volt, de gondoltam, mégis jobb, ha Becskereki megnyomja a dolgot. Erre Becskereki felhívta az illetőt telefonon, s azt ajánlotta neki, hogy beadványomat feltétlenül utasítsa vissza, mert én egy rosszindulatú idióta vagyok. Az illető valóban visszautasította alázatos kérelmemet, de volt annyi becsület benne, hogy elmesélte a dolgot egy barátjának, akiről tudta, hogy visszamondja nekem. Így tudtam meg, mit tett velem Becskereki s elhatároztam, hogy ha legközelebb találkozom vele, a szemébe mondom, hogy becstelen gazember. Meg is fogalmaztam magamban a mondatot, amit Becskereki szemébe fogok vágni: „Becskereki úr, engedje meg, hogy közöljem önnel, micsoda ön. Ön egy becstelen gazember!" Slussz, ennyi az egész, azzal otthagyom. Ő majd már tudja miért.

Nos, tegnap szembejött velem Becskereki az utcán. Kezet szorítottunk, s aztán belekezdtem:

— Becskereki úr, engedje meg...

De csak eddig jutottam el, mert Becskereki hirtelen a szája elé tette a mutatóujját és így szólt:

— Kérem, kérem, ne hozzon zavarba, igen? Amit tettem, semmiség, szót sem érdemel és méltatlan lettem volna régi barátságunkhoz, ha nem tettem volna meg.

Erre felemeltem a hangomat:

— Kérem, Becskereki úr . . .

Balkezébe kapta a jobbomat és hevesen ütögetni kezdte:

— Nononono, csak semmi hálálkodás, nem a háláért tettem, különbenis a hála: rothadt gyümölcs a barátság fáján, arról nem is beszélve, hogy ugyanazt maga is megtette volna az én helyemben, emberi dolgok ezek s én szeretek ember lenni az emberek között, mert az emberektől másképpen nem is várhatnék emberséget.

Erre még jobban felemeltem a hangomat:

— Nézze, Becskereki úr . . .

Megütötte a hátamat és harsány kacagás közben így szólt:

— Hiába is próbálkozik, nem fog a szemembe dícsérni, mert azt nem bírom, s ha mindenáron hálás akar lenni nekem, hát gondoljon rám szeretettel, úgy mint eddig és slussz. Nenenene, drága barátom egy szót se, megtettem a kötelességemet, vajha többet is tehetnék Önért, de ne beszéljünk róla, jó? Nononono, ne vágjon már olyan mérges arcot, hiszen Önnek is jobb, ha nem kell megalázkodnia, márpedig a hála mindig megalázkodás egy kicsit, higyje el, semmi értelme, hiszen én a jót magáért a jóért cselekszem s tulajdonképpen nekem kellene köszönetet mondanom, hogy alkalmat adott közbenjárnom az ügyében s tulajdonképpen tolakodás, ha azt mondom, hogy bármikor szívesen állok a szolgálatára, de csak egy feltétellel hehehehe, ha semmi hálálkodás, semmi dícséret . . .

Mély lélekzetet vettem, hogy egyszuszra a fülébe ordítsam, amit mondani akartam neki, hogy egy utolsó, mellébeszélő, ravasz, képmutató, álnok, hitvány, becstelen gazember, amikor hirtelen azt kérdezte:

— Hogysmint vannak otthon?

És annyi szeretettel, meleg barátsággal nézett a szemembe, hogy azonnal arcul akartam csapni.

— Köszönöm, megvagyunk — feleltem, mire „nahálaistennek" kiáltással felugrott az éppen induló trolibuszra.

Tabi László.

Sokat akart a szarka, de nem bírja a farka!

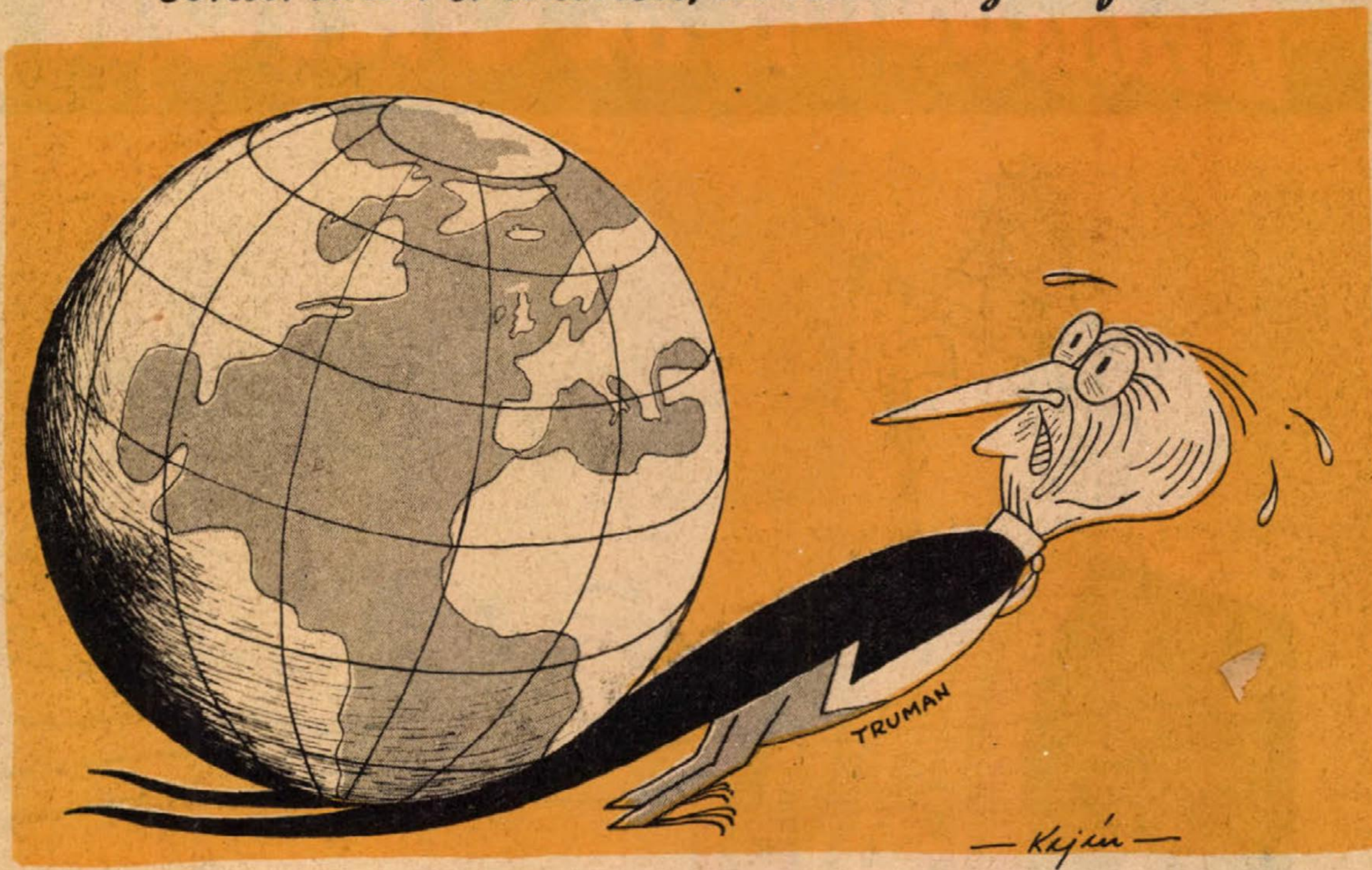

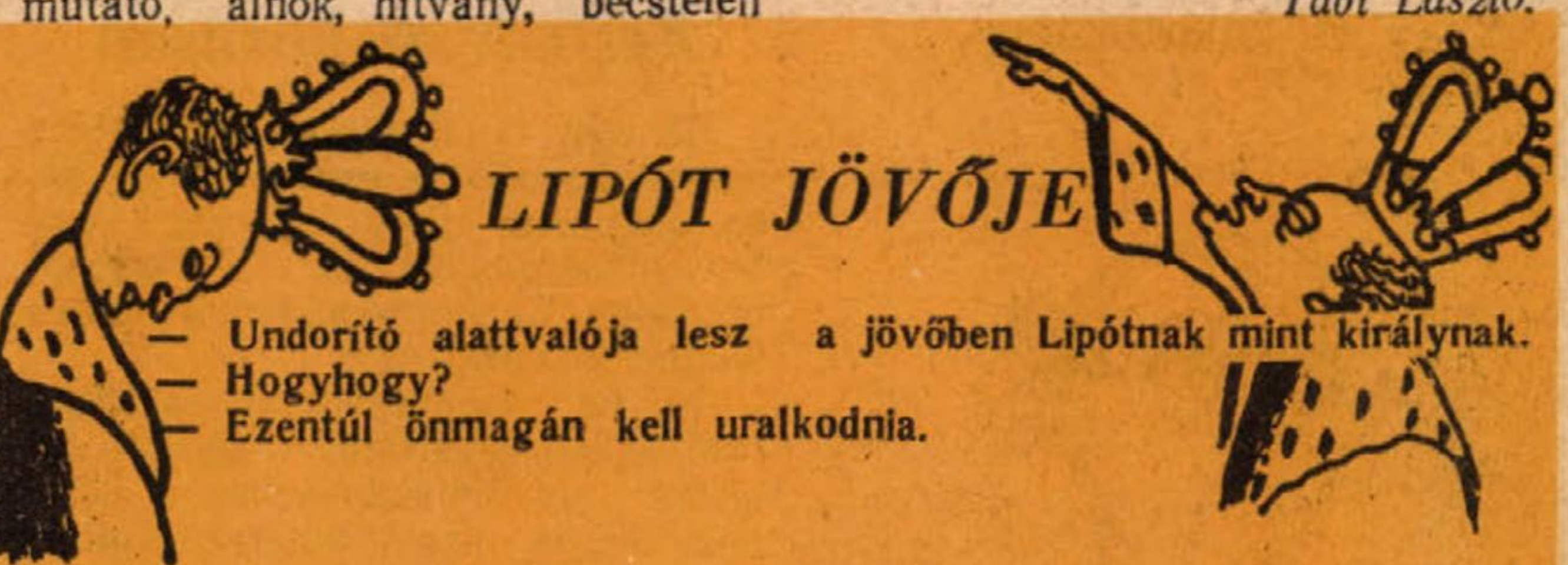

LIPÓT JÖVŐJE

— Undorító alattvalója lesz a jövőben Lipótnak mint királynak.
— Hogyhogy?
— Ezentúl önmagán kell uralkodnia.

Csoda a Margitszigeten

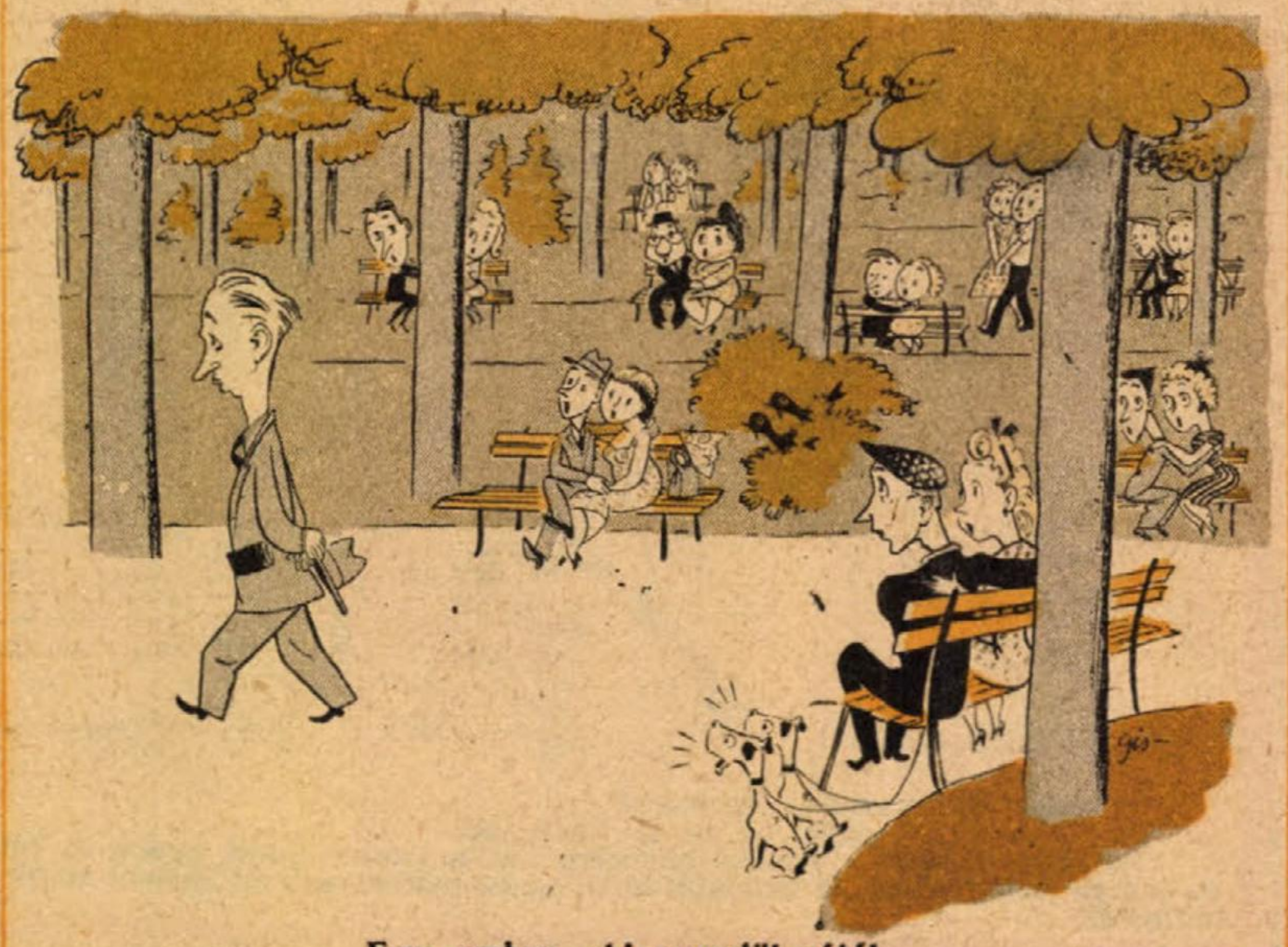

Egy ember, aki egyedül sétál.

Büffé-autók a pesti utcán

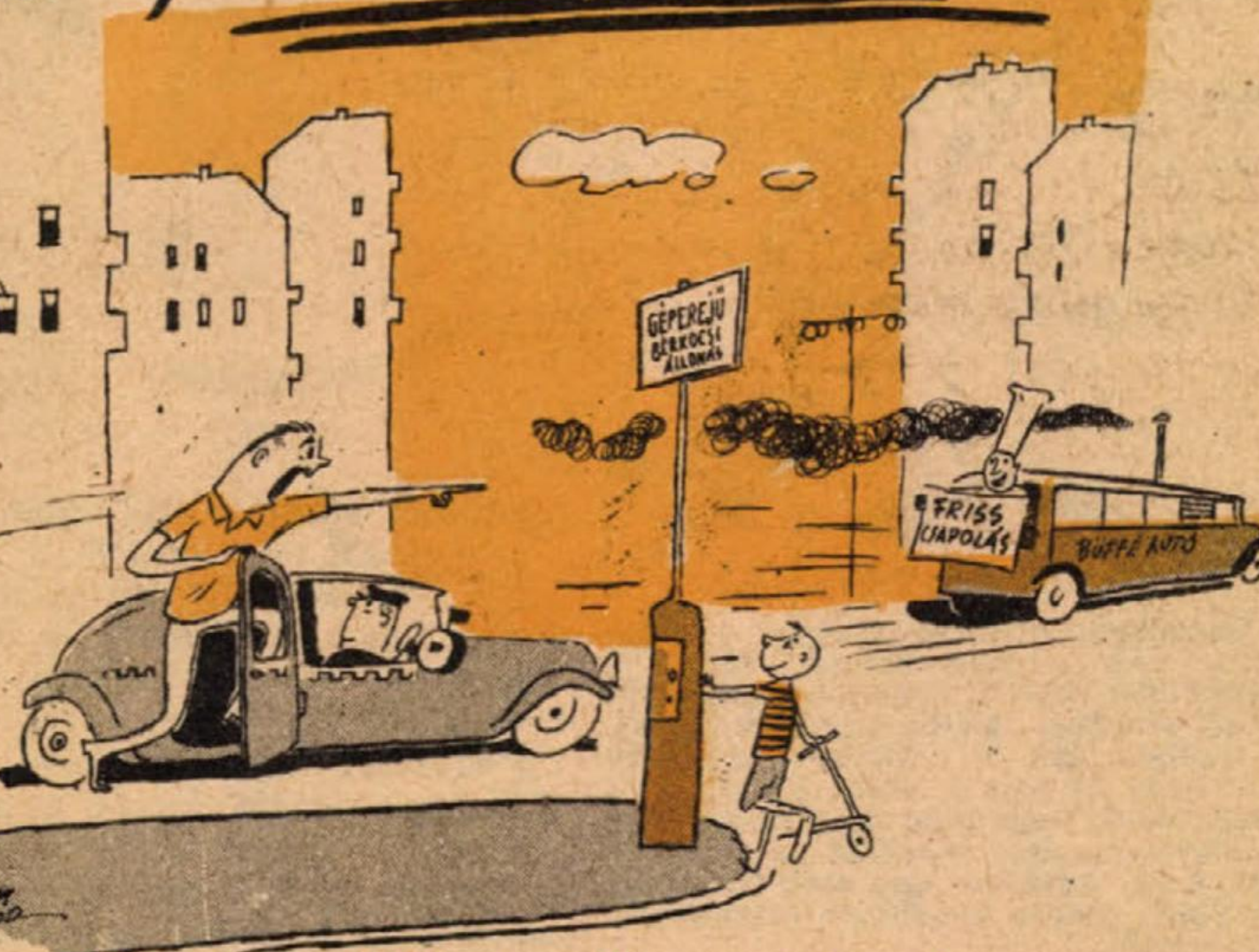

— Utána öregem! Friss csapolás, megéri!

Kucséber az IMPERIAL-lokálban

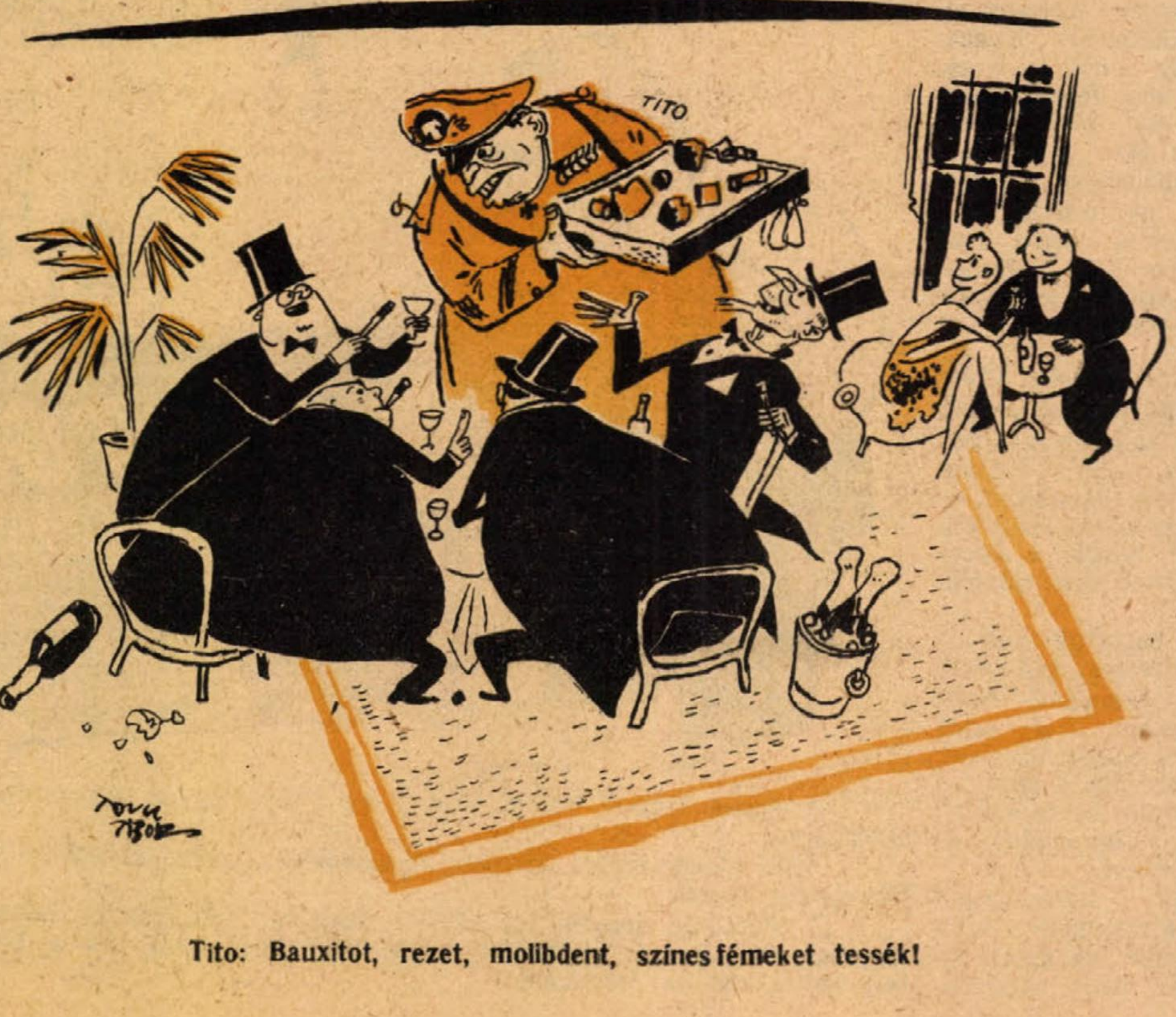

Tito: Bauxitot, rezet, molibdent, színes fémeket tessék!

Szegény kis selejt panasza

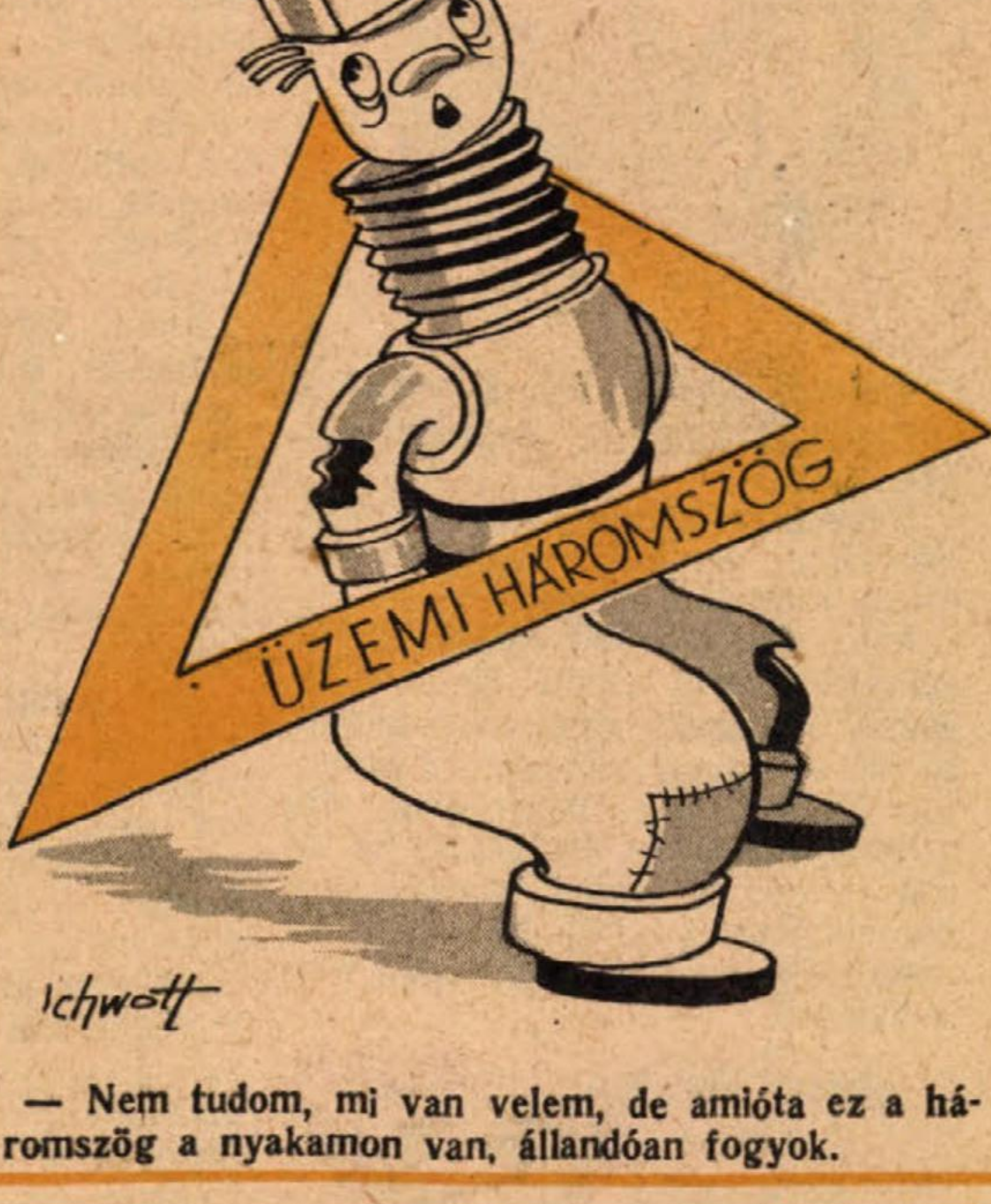

— Nem tudom, mi van velem, de amióta ez a háromszög a nyakamon van, állandóan fogyok.

Ludas Matyi az ORION gyárban

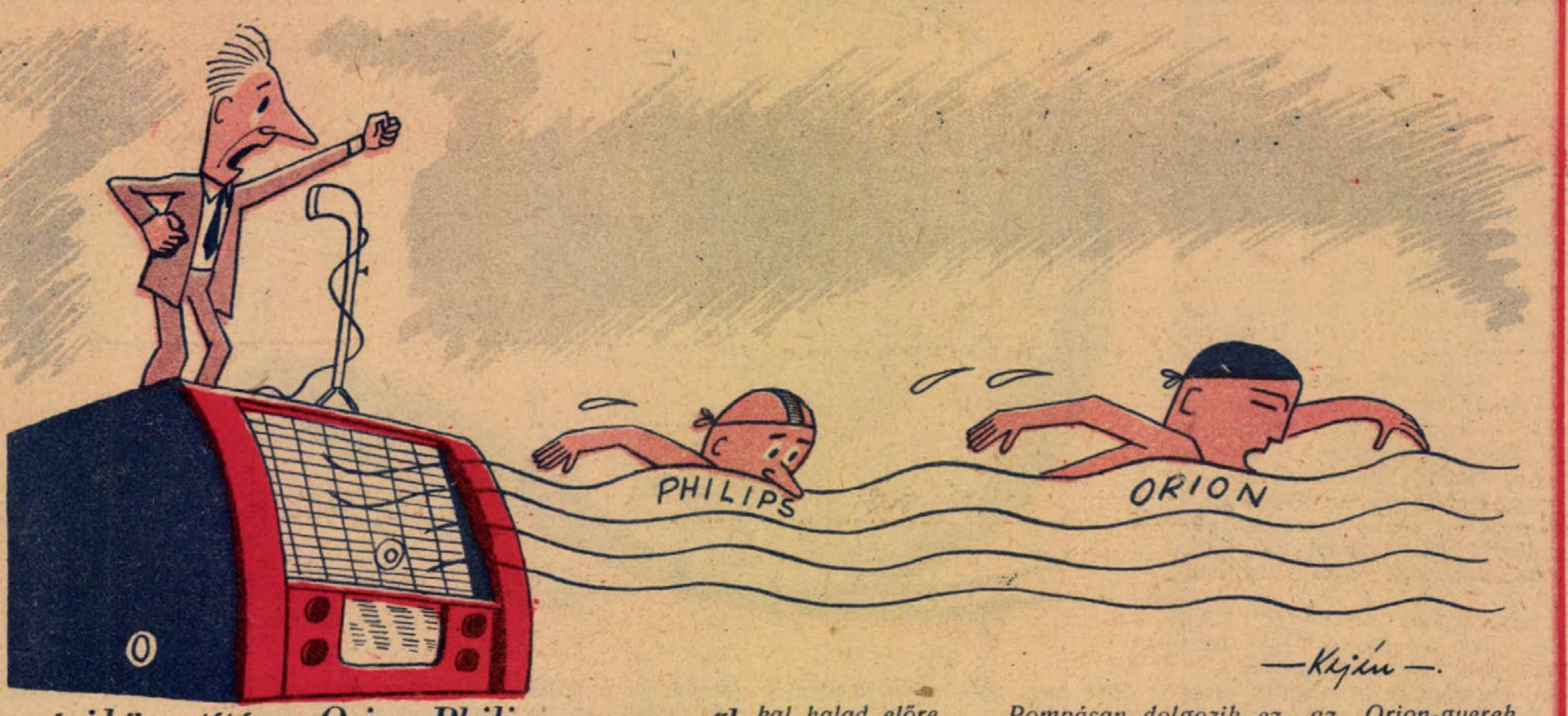

Helyszíni közvetítés az Orion-Philips versenyről

Nagy iramban folyik a verseny, kedves hallgatóink, az Ötéves Terv-stadionban Orion és Philips között.. Orion hatalmas munkatempóval halad az élen, de Philips is alig marad el mögötte... Az augusztusi fordulót Orion jól vette és most erőteljes csapásokkal halad előre... Pompásan dolgozik ez az Orion-gyerek... Gyerünk Philips, gyerünk, nem látod, hogy Orion elhúz melletted... Látja, de nem tehet semmit, ejnye Philips, ejnye, nem szűk a te keresztmetszeted? Most rákapcsol Philips, de Orion is erősít, fej-fej mellett küzdenek, Orion ismét elúszik és két ponttal vezet Philips előtt a mérkőzés harmadik hónapjában az Ötéves Terv-stadionban, ahol kilencmillió néző izgatottan lesi a mérkőzés eredményét...

A mindenes

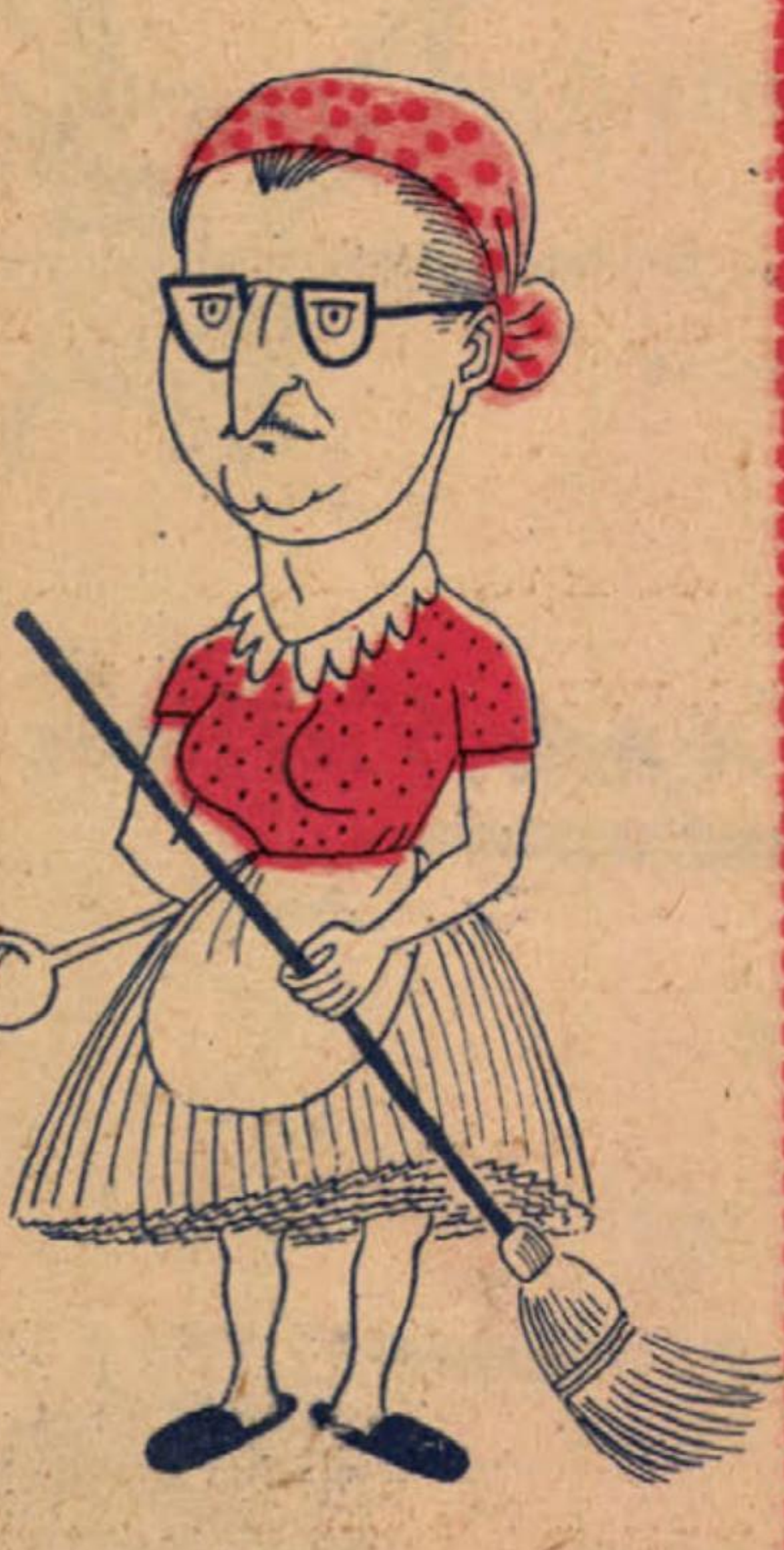

Bemutatjuk Pécsi elvtárs mindenest, aki propagandista, falujáró, népnevelő, könyvtáros és mindenekfelett oktatási felelős egyszemélyben. Egyben azt is bebizonyítja, hogy bár nem új seprő, azért jól söpör a reakciósok házatáján és a szemináriumokra is úgy megfőzi a hallgatókat, hogy egyetlen egy sem fog megromlani, illetve évközben leszakadni, lemaradni.

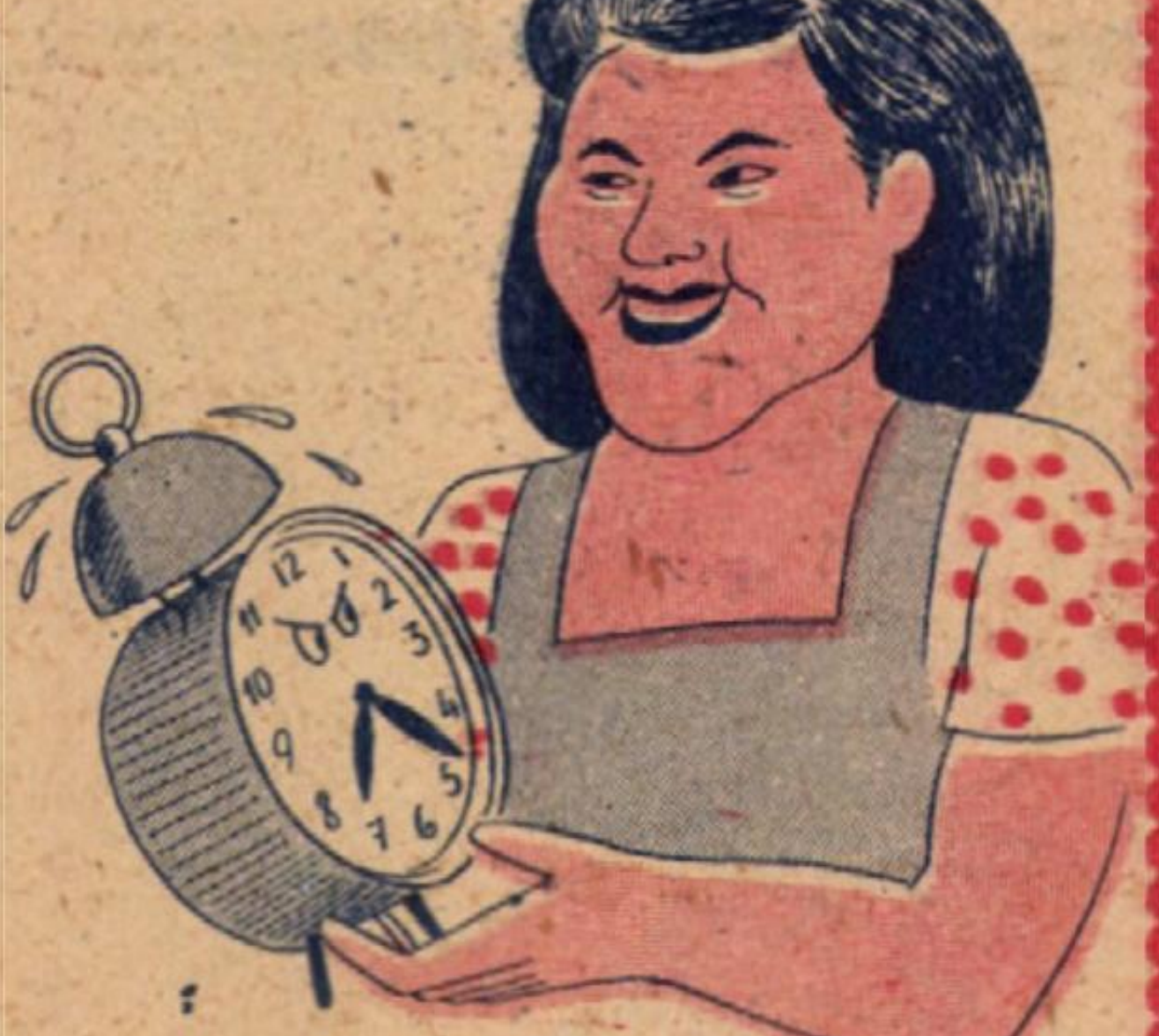

Ványadt, sápadt, rekedt vekkerre bukkantunk Hegedűs elvtársnő asztalánál.

Hegedűs elvtársnő most lett sztahánovista és evvel a vekkerrel mérte termelése iramát.

140 százalék! 150 százalék! 160 százalék! Nem csoda, ha szegény vekker majdnem idegsokkot kapott, hiszen ő reggeli csörgésre s komótos járásra volt felkészülve. Baj azonban mégsincs, legfeljebb ha kicsit elfárad a vekker, elviszik egy kis üdülésre a sarki óráshoz s az majd helyrehozza a megrongált hajszálidegeit.

Jövő héten: Ludas Matyi a Mirelite N.V.-nél!

Felfedező körúton

Ha egy tyúkketrecbe tíz csirke helyett harmincat nyomorítanak be, az még nem nagy baj, mert egy baromfi-siralomházról a legzseniálisabb Leghorn-kakasnak sincs különb elképzelése.

De ha világmárkának számító rádiót kell gyártani, nagyított kiadású szardiniásdobozban, akkor nem csoda, hogy amerre lépünk, vészjelekkel van tele a levegő, — S. O. S.! S. O. S.! S. O. S.! mentsétek meg az Oriont, nagyobb üzemet, tágasabb üzemet, mert megfulladunk ebben a zsibvásárban.

TÓTH JÁNOS VÁLLALATVEZETŐ
—Kaján—

S amellett ez a rádiókkal, gépekkel, dolgozókkal telegyömöszölt Orion még csak nem is főbérlő, még csak nem is társbérlő (brrr), hanem albérlő (brrr., brrr., brrr.). Ugyanis az irgalmas lelkű Egyesült Izzó-néninél húzza meg magát, ez a szerencsétlen ágyrajáró és bizony az Izzónéni időnként házsártos, mint minden szobaasszony, kit főbérlői jogokkal áldott meg a sors.

A gyár már Herkulessé nőtt s majd szétveti ezt a kalickát, de ha Tóth vállalatvezető elvtársat nem áltatják az illetékesek, hamarosan új helyiségbe költöznek. Ennek szívből örülök, meg annak is, hogy itt az új normát nem fogadták ellenséges duzzogással, mert előrelátás folytán nem laza normákat, bércsalókat, szabadságra szökő funkcionáriusokat gyártottak szériában, hanem szoros norma szerint ontották a néprádiót, a törpeszupert, az ilyen szupert, az olyan 2+3-ast, az exportrádiót és a többit.

Anód, katód, textilbakelit (ilyet is tudok), pille (milyen is? szóval nem lepke, hanem valamilyen pille) indukciós tekercs, trafó, ezekkel mind olyan perfektül bánnak a remek dolgozók, hogy csoda, és a kék drótot a sárgával, sárgát a pirossal, pirosat a lilával nem cserélik össze.

Ami pedig az exportgépeket illeti, hát az egyszerűen gyönyörű, nem is mertem letegezni egyiket sem, magáztam őket, mint sráckoromban a szakállas bácsikat. Ezekért a rádiókért jön a pénz, a nyersanyag, a valuta, be is válnak mind egy szálig Patagóniában és Timbuktuban egyaránt.

S ahogy néztem a futószalagon tovasuhanó alkatrészeket, öröm költözött a szívembe, de aztán kiköltözött az öröm, mert eszembejutott, hogy a temérdek jó dolog mellett akad azért hiba is.

A párttitkárok egyidőben szinte hetenként változtak, az ifjúság mozgalmi munkáját túlzás munkának nevezni, s a reggeli késés még mindig nem fehér holló. Hiba aztán az is, de ez már nem az Orion hibája, hogy az egyes alkatrészeket szállító cégek *vagy* határidő után szállítanak, *vagy* olyan hosszú határidőt szabnak ki, hogy kinő az Izzó által rendesen szállított rádiólámpák szakálla a várakozásban. Különösen a Remix és Műanyagfeldolgozó ludas a dologban és bár az Orion a múlt esztendőben közel ötven bánatpert nyert meg, nem az ilyenfajta perek nyerésével akarja anyagi alapját megteremteni.

Reméljük, hogy a nevezett cégek kellemes meglepetést szereznek az Orionnak, s több pernyerésre nem adnak alkalmat. Az üzemi csasztuskákból is hiányzik majd a csipkelődés a késveszállítók felé és a csasztuskák is azt mondják: volt per, fene bánja, volt per, vigye kánya, volt bánatper, de már nincsen, csuhajja!

(N. S. J.)

Huszti vagy Natonek?

A pártirodán megtudtuk, hogy a gyár laboratóriuma új hangszórótípust konstruált, amelyet egy szakértőkből álló bizottság Európa legjobb hangszórójának minősített. Azonnal nyomozáshoz láttunk: ki volt az, aki az új hangszórót konstruálta.

— Huszti elvtárs, — mondta a szervezési titkár.

— És Natonek, — tette hozzá az oktatási felelős.

Huszti és Natonek elvtársak telefon-idézésünkre azonnal megjelentek. Natonek mérnök fölényesen tisztázta magát:

— A hangszórót Huszti kartársam konstruálta, ez a zseniális 23 éves mérnök-jelölt. Nekem semmi részem nincs a dologban, mindent Huszti elvtárs csinált. Egyébként bocsánatot kérek, de sok a dolgom...

Azzal elillant. Teljes gyanunkkal Huszti elvtárs felé fordultunk, aki lesütött szemmel, idegesen ült a széken.

— Ki csinálta az új hangszórót? — tettük fel raffináltan a keresztkérdést. Huszti elvtárs szájaszéle gyanusan megrándult, de csakhamar összeszedte magát és dacosan a szemünkbe vágta:

— Natonek. Ő csinált mindent, övé az érdem. Az ő útmutatása és nagy tudása nélkül nem készült volna el a konstrukció.

— Ne kerteljen — szóltunk rá erélyesen —, alapos a gyanunk, hogy maga csinálta ezt a kitűnő hangszórót!

— Nem is olyan nagy dolog az a hangszóró... — siklott ki újból kígyósimasággal a kérdés elől és laposakat pislogott az ajtó felé.

— Szóval maga is másra tolja az érdemet!

— A minisztérium — mondta váratlan fordulattal. — Nádass és László elvtársak addig sürgették a dolgot, amíg megcsinálta... megcsináltu... megcsinálódott a dolog. De bocsássanak meg az elvtársak... — És már kívül is volt az ajtón, mielőtt lefülelhettük volna. Tanácstalanul néztünk egymásra:

— Hát most Huszti vagy Natonek?

Az elvtársak mosolyogtak és senki sem felelt.

Költözik az Orion?

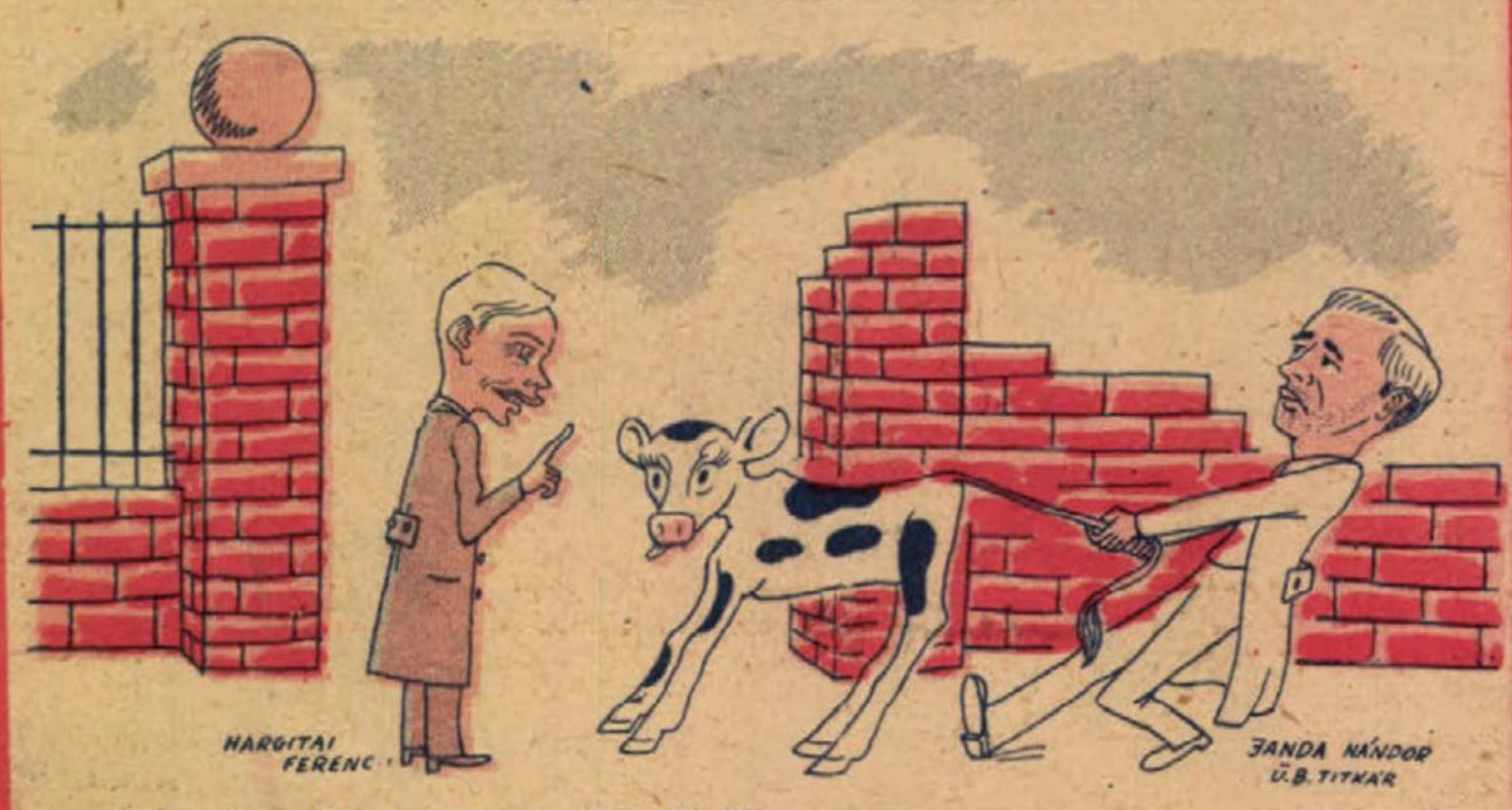

Hargitai: Mit bámulsz bocikám?
Borjú: Bú-bú-bú, szép ez az új kapú, bú.
Hargitai: Hagyd a fenébe bocikám azt a kaput, majd gyere ki fél év mulva Kőbányára, ott legalább az új kapú mellett egy új gyárat is bámulhatsz.

Három a kislány

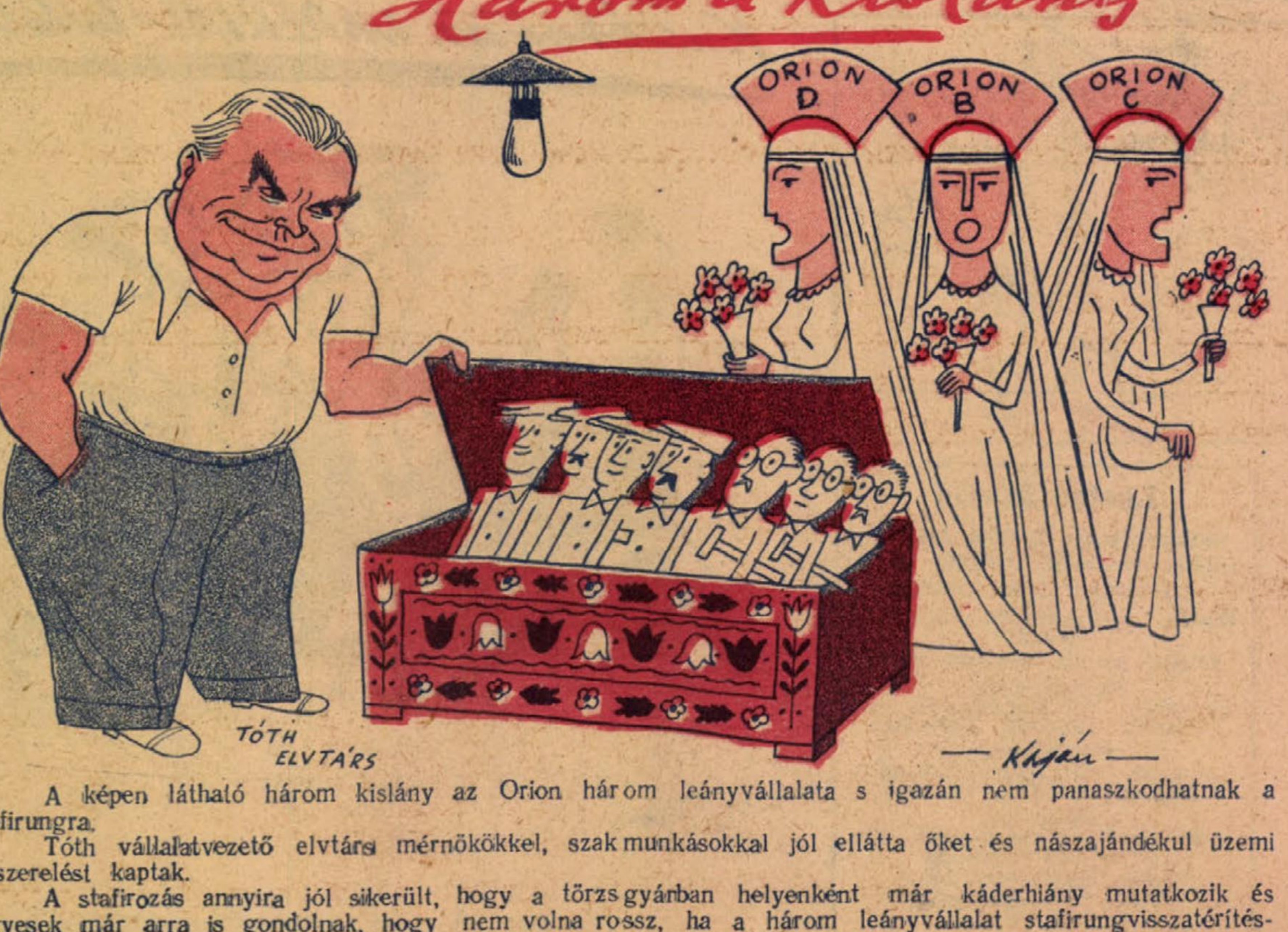

A képen látható három kislány az Orion három leányvállalata s igazán nem panaszkodhatnak a stafirungra.

Tóth vállalatvezető elvtárs mérnökökkel, szakmunkásokkal jól ellátta őket és nászajándékul üzemi felszerelést kaptak.

A stafirozás annyira jól sikerült, hogy a törzsgyárban helyenként már káderhiány mutatkozik és egyesek már arra is gondolnak, hogy nem volna rossz, ha a három leányvállalat stafirungvisszatérítésben részesítené az örömapát.